

Giới thiệu Thuận Thiên

Bạn đang đọc truyện Thuận Thiên của tác giả No_dance8x trên trang đọc truyện online. Thuận theo nhân duyên thân nhập đạo Thiên hạ vạn biến chẳng từ nan!

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ông Lão Quái Lạ

Tháng chín đã tới, đây cũng là lúc một năm học mới bắt đầu.

Hầu hết những chiếc xe khách đều bị sinh viên, học sinh chiếm cứ hết. Bởi vì phần lớn mọi người đều đồng trang lứa với nhau, cho nên đề tài chung dường như cũng khá nhiều. Sau một chặng đường dài, một số người đã rất nhanh bắt chuyện khiến cho bầu không khí trong chiếc xe khách rộn ràng hẳn lên.

Thậm chí có vài nam nữ bởi một cuộc "trò chuyện" thân thiết như thế này, từ đó về sau liền mối quan hệ tình cảm sau đậm.

Ngồi ở những hàng ghế giữa, hiện có hai chàng trai và hai cô gái đang bình luận về "sát thủ" Lê X - một tin tức đang nóng bỏng gần đây.

"Hai bạn không biết Lê X là ai sao?"

Một thanh niên mặt đỏ trong nhóm hỏi.

"Thật sự mình không biết Lê X là ai, anh ấy có đẹp trai không vậy?"

Một trong hai cô gái trả lời

"Hic, bạn thật sự không có theo dõi tin tức trên báo đài hay inte à?"

"Bọn mình chỉ thích xem Kpop và Vpop thôi? Bộ Lê X là Vietnam idol's của năm nay sao?"

Cô gái còn lại chen vào

"Haizz, biết vậy thà mình không nói còn tốt hơn."

Thanh niên Mặt Đỏ thờ dãi.

Người bạn của Mặt Đỏ thấy vậy liền nhân cơ hội giải cứu cho hai bạn nữ

"À, mình có sưu tầm vài bài báo nói về Lê X này, hai bạn lại đây xem đi"

Tiếp nhận tờ báo, sau đó cả hai cô gái nhanh chóng rơi vào kinh sợ.

"Hê hê, hai bạn đừng sợ, dạo này bên ngoài tuy nguy hiểm một chút nhưng từ nhỏ mình đã học võ cổ truyền, thừa sức bảo vệ hai bạn, vì vậy khi xuống xe mình sẽ hộ tống hai bạn về nhà."

Nhân cơ hội chàng trai kia liền bắt đầu ba hoa về tài năng của mình.

Thuận Thiên ngả đầu vào ghế dựa, quả thật hắn đã nghe thấy quá nhiều những tin tức như thế này nên cũng không mấy để tâm.

"Ài", Thuận Thiên thờ dãi, nhìn vào tờ giấy mời nhập học. Miệng thì lẩm bẩm:

"Ông chú này thật là, muốn gọi mình vào học thì cứ phone một phát, cần gì rắc rối như vậy."

Hắn ngáp một cái, bàn tay theo thói quen vò tờ giấy thành cục.

Mất hẳn dần nhắm lại, miệng ngân nga vài giai điệu quen thuộc rồi dần chìm vào giấc ngủ, tờ giấy trong tay cũng rơi xuống sàn xe khách.

-----oOo-----

Tờ mờ sáng hôm sau cũng là ngày thứ hai trong chuyến đi từ Đà Nẵng đến thành phố Hồ Chí Minh của Thuận Thiên.

Chiếc xe khách đang bon bon trên đường chợt giảm tốc độ, bên lề đường là một lão già trên người mặc một cái áo sơ mi xanh lơ, cùng một cái quần đùi cùng màu, nhưng hài hước hơn cả chính là lão già lại còn khoác thêm một cái áo khoác dài màu đen, chân xỏ đôi dép lão nữa.

"Ghế thứ 5 bên trái, 300k bao ăn, đi không?" Già lơ xe bên trong ló đầu ra hỏi

"Được !"

Lão già kia trả lời, từ bên trong giọng nói có thể nhận ra lão đang rất mệt mỏi. Sau khi lên xe thì tiến đến chiếc ghế thứ 5 bên trái rồi ngồi xuống.

Đó chính là vị trí bên cạnh Thuận Thiên!

-----oOo-----

Chừng hai giờ sau Thuận Thiên cũng tỉnh lại, vươn vai ngáp một cái sau đó lại theo thói quen đưa tay vò đầu.

"Thức dậy rồi à, cậu bé." Lão già nhẹ nhàng nói.

"Huk? Chào ông?" Thuận Thiên chớp chớp mắt

"Ông lên xe từ khi nào vậy"

"Tờ mờ sáng."

"Trông ông có vẻ mệt mỏi a."

"Ừ, hôm qua quả là một ngày không may."

Thuận Thiên đang định hỏi thăm ông lão thêm vài câu nữa thì trên xe chợt truyền đến tiếng của người tài xế

"Mời các anh chị tỉnh dậy, đã đến quán ăn Hồng Phúc, mọi người hãy mang theo đồ đạc nghỉ ngơi ăn uống, hai giờ sau chúng ta sẽ lại tập trung tại đây"

Cùng lúc đó, chiếc xe khách cũng giảm tốc độ, dừng trước một quán ăn khá lớn.

"Thôi, cháu xuống làm vệ sinh một lát đã, ông có đi xuống không?"

"Ta có việc phải vào rừng một lát."

"Ừ, ông có ăn gì không? Cháu sẽ mua hộ."

"Cám ơn, ta không đói"

"Vâng, vậy cháu đi đây, chào ông ạ"

Thuận Thiên xuống xe, miệng lẩm bẩm: "Đúng là một ông lão kỳ lạ"

Sau khi xuống xe, theo dòng người Thuận Thiên đi ra phía sau quán ăn. Sau khi vệ sinh thân thể xong, hắn mới ngồi vào bàn gọi thức ăn. Quán ăn này nhìn bề ngoài bề thế nhưng lượng khách không nhiều lắm. Trừ những người trên xe khách ra thì chẳng có một ai khác.

"Cho một phần cơm kèm bò xào rau cải." Thuận Thiên vừa vẫy cô phục vụ vừa gọi.

Sau khi ghi chép món ăn hắn gọi, cô gái tiếp viên kia Chuyển mình đi về phía phòng bếp.

Chừng năm phút sau, cô gái lại mang ra một đĩa thịt bò xào rau cải cùng một đĩa cơm đầy. Thuận Thiên nhìn món ăn, một tia nghi ngờ thoáng hiện. Đồ ăn này rõ đã nguội lạnh nhưng cô gái kia lại mang ra đây. Mặt khác, cả một quán ăn lớn mà chỉ có cô gái này, không có chủ quán đã đành, ngay cả đầu bếp chính của quán cũng chẳng thấy đâu.

"Chị gái xinh đẹp oi." Thuận Thiên rời bàn, sau đó tiến lại gần cô gái tiếp viên rồi hỏi.

"Có chuyện gì?" Cô gái kỳ lạ hỏi.

"À, ông nội tôi vốn là thầy bói nổi tiếng, vì vậy tôi may mắn được kế thừa y bát của ông. Hôm nay, tôi thấy ấn đường của chị không tốt, dường như hôm qua có việc không may xảy ra với chị phải không?"

Thuận Thiên khoác lác vài câu cửa miệng mà những thầy bói đầu đường xó chợ hay dùng.

"Hả, cậu đoán đúng đấy." Cô gái có chút bất ngờ, mày liễu nhướng lên nói.

"À, tôi vốn xem chỉ tay rất khá. Tình duyên, sự nghiệp đều có thể nhìn thấy chính xác, nếu chị muốn tôi sẽ xem miễn phí coi như là quà gặp mặt." Cô gái nghe vậy, chần chờ một chút nhưng cũng đưa tay cho hắn xem xét.

Thuận Thiên nhìn bàn tay của cô gái, mắt tròn một vòng sau đó lại miệng cười mỉm một chút, rồi tiếp tục bô lô ba la vài câu gì đó làm cô gái mừng như điên.

Trở lại chỗ ngồi, nhân lúc không có ai để ý, Thuận Thiên nhanh chóng đem thức ăn đổ vào thùng rác bên cạnh. Bỏ lại một tờ pôlime mệnh giá hai mươi nghìn lại rồi quay trở về xe.

Trở lại chỗ ngồi, nhân lúc không có ai để ý, Thuận Thiên nhanh chóng đem thức ăn đổ vào thùng rác bên cạnh. Bỏ lại một tờ pôlime mệnh giá hai mươi nghìn lại rồi quay trở về xe.

Ở một góc khuất trong quán ăn, một thanh niên vẻ ngoài không có gì bất mắt, trên mặt đeo một cặp kính râm đen to tởm. Sau khi nhìn thấy những hành động của Thuận Thiên thì cười lạnh: "Một thằng nhóc thông minh vậy, hôm nay tâm trạng của tao khá tốt, xem như may mắn."

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Phong Hành Giả

Lão già ngồi khoảng chừng mười lăm phút, Thuận Thiên cũng đã ăn xong cái bánh ngọt, hắn đưa con mắt lơ lảo nhìn xung quanh. Các notron trong đầu vận động cực nhanh, suy nghĩ cách để chạy trốn.

Thuận Thiên sờ vào túi quần định móc điện thoại ra xem giờ. Nhưng trong túi trống trơn, có lẽ nó đã rơi khi hắn bắt tinh trong rừng rồi.

Hắn liếc nhìn lão già một chút, lúc này lão vẫn ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích. Hít sâu một hơi hắn đứng dậy, nhẹ nhàng xách theo ba lô, rón rén như một con mèo bước từng bước nhỏ đến cửa hang. Thỉnh thoảng lại đưa mắt dò chừng nhìn lão già.

Mười bước, chín bước, tám bước,..., ba bước, hai bước.

"Ngồi ở đâu thì về lại chỗ đó đi." Lão già hừ lạnh một tiếng rồi nói với Thuận Thiên.

"Lão không mở mắt nhưng sao lại biết mình ra ngoài." Rùng mình một cái, thân hình Thuận Thiên quay 180 độ về lại chỗ cũ, ngồi xuống sau đó hỏi lão già.

"Đừng có ý nghĩ qua mặt ta" Lão già mở mắt lóe ra tinh quang rực sáng. Chẳng còn vẻ mệt mỏi như ban sáng, nửa bên khuôn mặt kia vốn thâm tím giờ đây cũng đã trở lại bình thường.

Bỏ qua vẻ mặt ngạc nhiên của Thuận Thiên, ngón trỏ tay phải của lão già vẽ liên tục lên đất hai hình tam giác chồng lên nhau, một cái hướng lên trên một cái lại hướng xuống dưới.(xem hình)

http://il198.photobucket.com/albums/aa442/no_dance8x/images.jpg

Sau đó bàn tay trái của lão xòe ra, ấn vào tam giác đôi. Nhất thời không gian bên trong hang động chột dao động. Từng cơn gió từ bên ngoài hang động liên tục thổi vào, rồi theo hình tròn ốc rồi tập trung vào dấu hiệu trên mặt đất.

Sau một lát, gió bên ngoài cũng ngừng thổi, tam giác đôi dưới mặt đất chột biến thành một màu xanh. Lão già thấy vậy, nhanh chóng há miệng phun ra một con sâu lớn màu cam vào hình tam giác đôi. Con sâu kia vừa rơi vào tam giác đôi, bắt chột liền bị một ngọn lửa màu xanh từ mặt đất bùng lên nuốt chửng, không để lại một chút bóng dáng nào. Thở nhẹ một cái, lão già lại vẽ một hình tam giác khác bên cạnh tam giác đôi, sau đó vẽ thêm một hình tròn bao quanh tam giác. Rồi tiếp tục phun ra một con sâu màu đen vào đó. Kỳ lạ là, con sâu màu đen này không bị tiêu hủy như con sâu trước mà cứ bò loành quanh bên trong dấu hiệu kia.

Thuận Thiên đứng tại chỗ há hốc mồm nhìn những sự việc liên hoàn xảy ra trước mắt, trong miệng lắp bắp vài tiếng, mãi vẫn không thể định thần.

"Ông...ông...làm...cái...cái gì vậy?" Một hồi lâu sau, hắn mới kìm nén sự kinh hãi của mình, run run hỏi.

"Dương đông kích tây." Lão già liếc nhìn hắn, miệng khẽ nhếch một cái rồi trả lời một cách khó hiểu.

"Tại...sao...ông lại phun ra một con...sâu vậy?" Thuận Thiên ngăn người một chút, sau đó lại hỏi.

"Hừ, đây không phải là sâu mà là Cỗ độc. Ta vừa bị một người am hiểu dùng cỗ hạ lên người. Cỗ độc vốn xuất xứ từ Miêu Cương, Trung Quốc. Cỗ độc có nhiều loại, Kim tâm cỗ, Xà (1) cỗ, Oa (2) cỗ, Mã Nghị (3) cỗ, Ma Tước (4) cỗ, Mao Trùng(5) cỗ, Ô Quy(6) cỗ. Trong đó độc ác nhất là Kim Tâm cỗ, không sợ nước, không sợ lửa và khó giải trừ nhất, ta bị trúng một con Truy Mệnh Cỗ thuộc Mao Trùng cỗ hệ và một con Kim Tâm Cỗ. Kim Tâm cỗ cũng chia làm nhiều loại theo màu sắc tăng dần từ tím đến đen, màu sắc càng đậm lượng độc mang theo càng lớn. Con cỗ bị nhốt ở đây là Kim Tâm Thiên Cỗ, độc tính cực mạnh, chỉ thua Kim Tâm Cỗ Vương trong truyền thuyết mà thôi."

Lão già không nhanh không chậm giảng giải cho Thuận Thiên.

"Ai lại độc ác như vậy chứ?" Thuận Thiên chợt thốt lên.

"Người biết vậy là đủ rồi, đi thôi." Lão già đứng dậy, quăng một cái đèn pin cho hắn, sau đó chậm rãi bước ra khỏi hang động.

Thuận Thiên thấy vậy, cũng không hỏi gì nữa, ngoan ngoãn đi theo lão nhưng nghi hoặc trong lòng lại càng tăng cao.

Bên ngoài hang động tối đen như mực, một già một trẻ bước từng bước một tiếp tục lên lối trong rừng.

-----oOo-----

Bên trong quán ăn Hồng Phúc.

Cô gái ban sáng mà Thuận Thiên bắt chuyện lúc này đang ngồi xếp bằng nói chuyện một thanh niên tóc đen khuôn mặt bình thường tư thế tương tự ở đối diện. Dưới chân hai người là một pháp trận năm màu cực lớn.

Chính là gã thanh niên ngồi trong góc khuất của quán ăn lúc sáng. Chỉ là hiện giờ gã thanh niên này lại không đeo kiếng đen, mơ hồ lộ ra một cặp mắt màu đỏ.

"Huyết Nhân, người nói xem, sao Thiên Độc và Mê Ảnh không đem chúng ta đuổi theo Phong Hành Giả?" Cô gái bất bình hỏi

"Hừ, lo mà chủ trì phong ấn đi, ta vừa nhận được thông báo của Thiên Độc, chừng hai giờ nữa, tổng bộ sẽ cho người chi viện cùng số lượng lớn Dị năng giả am hiểu truy tung, khi đó Phong Hành Giả có mọc cánh cũng không thoát."

Thanh niên tên Huyết Nhân tự tin nói.

"Hắc, người nói thật dễ dàng, Phong Hành Giả là Dị năng giả cấp 5, vốn đã đủ tung hoành Dị năng giới. Lại nói, lão ta am hiểu Phong dị năng, chỉ có người cùng cấp sở hữu Lôi dị năng mới có thể khắc chế lão, còn lại cho dù là Dị năng giả cấp 6 cũng đành nhìn lão chạy thoát thôi."

"Dị năng giả sở hữu Lôi dị năng? Cả tổ chức của chúng ta chỉ có một người thôi, mà người đó chính là người mạnh nhất trong Tứ Đại Hộ Pháp."

Huyết Nhân bật thốt.

"Mê Ảnh, phương pháp kia quan trọng đến cỡ nào." Không nhịn được, Huyết Nhân quay sang cô gái rồi hỏi.

"Ta cũng không rõ, Thiên Độc chỉ tóm lược cho ra rồi nhờ ta thành lập một cái Ngũ Hành trận ở đây thôi."

Lắc lắc đầu, Mê Ảnh trả lời.

"Thôi, không nói chuyện nữa, tập trung vào chuyên môn nào."

Huyết Nhân hít mắt lại, đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh một cái, sau đó dùng máu trên tay vẽ thêm một cái bát quái nhỏ.

Nhưng đúng lúc đó, cửa lớn của quán ăn đột nhiên mở ra, một cái bóng màu xanh cũng hiện lên ở đó.

Huyết Nhân, Mê Ảnh đồng thời rung mình, quay đầu về phía cánh cửa, nhưng trước mặt họ là một lưỡi đao gió khổng lồ.

Huyết Nhân cả kinh, nhanh chóng nhảy ra bên cạnh né lưỡi đao trong gang tấc.

Trong khi đó, Mê Ảnh dường như đã bị lưỡi đao gió kia cắt làm đôi.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cổ Độc

"Ngươi là Phong Hành Giả! Khoan đã, tại sao ngươi lại thoát có thể thoát khỏi Ngũ Hành trận mà chúng ta không phát giác được."

Huyết Nhân chấn kinh thốt.

Đây quả thật chính là lão già kỳ lạ bên cạnh Thuận Thiên, Phong Hành Giả. Sau khi vớt Thuận Thiên ở một nơi phụ cận quán ăn liền đơn thương độc mã tiến vào.

"Hừ, một cái Ngũ Hành trận nho nhỏ mà có thể áp chế được ta sao?" Phong Hành Giả cười khẩy đáp.

"Không thể nào, với am hiểu của Mê Ảnh về pháp trận, Ngũ Hành trận trên thừa sức giam lỏng một Dị năng giả cấp 5 trong một hai ngày."

Lắc lắc đầu, Huyết Nhân tất nhiên không tin lời của Phong Hành Giả.

"Nực cười, con bé kia có thể am hiểu pháp trận, chẳng lẽ ta lại không?"

Phong Hành Giả cười lạnh một tiếng. Tay phải làm động tác kỳ lạ, không ngờ gió trong không trung lại nén lại rồi hình thành một cây cung màu xanh lam cùng một mũi tên cùng màu. Sau đó nhún lên trên không, vận kinh bắn một phát về phía Huyết Nhân.

Nhanh! Mạnh! Hiểm!

Chỉ có thể nói như vậy về đòn tấn công này của Phong Hành Giả. Mũi tên gió trong tay bắn ra tựa như một ánh lưu tinh màu xanh, căng như kẻ chỉ đâm thẳng vào người Huyết Nhân.

Không thể tránh né!

Nhưng Huyết Nhân không dễ chết như vậy. Hắn nhanh chóng dùng Huyết Động thuật, biến tới một nơi khác trong quán ăn, mũi tên gió kia sau khi xuyên qua đòn ảnh liền rơi xuống đất rồi nhanh chóng tan thành không khí. Đòn ảnh bằng máu kia cũng hóa huyết vũ, bắn đầy sàn nhà.

Phong Hành Giả thấy vậy, cũng không tỏ vẻ gì, dường như đã đoán trước được vị trí của Huyết Nhân từ sớm. Vừa tiếp đất, lão liền nhanh chóng tạo ra một mũi tên gió khác, sau đó lại bắn về một nơi phía bên trái.

Đó đúng là nơi Huyết Nhân sẽ xuất hiện.

Huyết Nhân rung mình, vừa Huyết Động xong hắn liền nhanh chóng sử dụng công phu Thiết Bản Kiều né khỏi mũi tên gió. Trong khoảnh khắc, mũi tên gió sượt qua bụng hắn, tạo một vết cắt dài, sâu hoắm.

Huyết Nhân không tin tưởng vào mắt mình nữa, thông qua huyết nhãn (Đây là đôi mắt đỏ của Huyết Nhân, không phải là tên hắn nhé http://*****.com/forum/images/smilies/ing/tt1.gif) của mình, hắn rõ ràng đã nhìn thấy quỹ đạo chuyển động của mũi tên gió. Nhưng không hiểu sao khi sượt qua bụng hắn, mũi tên này lại xoáy mạnh nên dù hắn có thể tránh thoát cũng không sao tránh khỏi thương tổn.

Tiền pháp thật khủng bố!

Đây là bức tường đẳng cấp sao?

"Phù! Những kẻ được gọi kèm chữ Hành Giả quả thật rất khó chơi." Huyết Nhân nhìn vết thương trên bụng mình, sau đó lại nhìn Phong Hành Giả.

Phía đối diện, Phong Hành Giả đang tạo ra một mũi tên gió khác.

Vút!

Một cây ngân châm nhỏ vô thanh vô thức bay về phía Phong Hành Giả.

Mười mét, tám mét,...một mét...một mi-li-mét.

Vù!

Những tường Phong Hành Giả đã trổng châm, nhưng khi chỉ còn cách thân mình một mi-li-mét, bàn tay lão liền xoay một cái. Không ngờ ngân châm đã khéo léo chuyển hướng 360 độ, quay lại chỗ mà nó xuất phát.

Bụp!

Ngân châm cắm sâu vào tường, tạo nên một lỗ hổng lớn chừng một nắm tay.

Mà bên trái lỗ hổng nửa bước chân, chính là Mê Ảnh.

Hóa ra Mê Ảnh vẫn chưa chết sau khi đón đỡ lưỡi đao gió của Phong Hành Giả.

Ở bên kia, hai mảnh thân thể do ảo ảnh hóa thành cũng tan thành khói.

Nhân cơ hội đó, Huyết Nhân nhanh chóng vận kinh lên tay, vuốt một cái lên vết thương trên bụng. Vết thương nhanh chóng được cầm máu.

"Hắc hắc, hai tên nhóc con miệng còn hôi mùi sữa như các ngươi chỉ với nhiều đó mà đòi giam lão già này sao."

Phong Hành Giả hô hô cười rộ. Sau đó vẽ một mũi tên gió khác, lần này không cần cung mà ném thẳng về phía trước.

Mũi tên bay được một đoạn bỗng phân ra làm đôi, mỗi nửa mũi tên hướng về hai nơi khác nhau.

Mê Ảnh thấy vậy, cắn răng một cái. Hai tay đan vào nhau, nhất thời thân thể hóa thành một làn khói né tránh mũi tên. Huyết Nhân thì lại lộn một vòng sang bên phải.

Nhưng đòn tấn công này của Phong Hành giả không dễ né tránh như vậy.

Mũi tên vừa tới gần Huyết Nhân và Mê Ảnh thì chợt nổ mạnh, hóa thành một cái lưới lớn bao phủ hai người.

"Ha ha ha, giờ thì hai ngươi chết được rồi."

Phong Hành Giả cuồng tiếu một trận. Sau đó tùy tiện chém hai nhát về phía Huyết Nhân và Mê Ảnh.

Hai lưỡi đao gió nhanh như cắt búa về phía hai người.

"Hừ, ức hiếp hai tiểu bối là phong cách của ngươi sao, Phong Hành Giả!"

Đúng lúc đó, từ một nơi nào đó trong quán, hai đạo thiểm điện phát ra nhanh chóng đón đầu hai lưỡi đao gió.

Réttttttttttt!

Một tiếng chói tai vang lên. Hai đạo thiểm điện đã triệt tiêu sức ảnh hưởng của lưỡi đao gió.

Tất nhiên, Mê Ảnh vẫn còn sống! Huyết Nhân cũng vậy!

"Hắc hắc, phong cách của ta thì lên quan gì đến ngươi, Không Quân Tôn Giả!" Phong Hành giả nhướng mày, có chút ngạc nhiên sau đó cười đều nói.

"Khốn kiếp, ngươi dám sỉ nhục ta. Ta là Không Tôn Giả, không phải là Không Quân!" Một lão già râu tóc bạc phơ xuất hiện. Lúc này đang giận tím mặt, tay run run chỉ vào Phong Hành Giả.

"Há há, ngươi rõ là họ Không tên Quân mà!" Phong Hành Giả ôm bụng cười nắc nẻ.

"Hừ, đó là do cha ta trong lúc vô ý viết thêm dấu huyền bên trên chữ Quân thôi!" Không Tôn Giả khóc không ra nước mắt thốt lên.

Hít sâu một hơi, Không Tôn Giả lấy lại bình tĩnh. Sau đó đưa cặp mắt sắc bén nhìn Phong Hành Giả.

"Không đùa nữa, ta hỏi ngươi, tại sao lại phản bội tổ chức?"

"Hừ, các ngươi giờ này còn muốn giấu ta sao." Phong Hành Giả ngừng cười, dừng lại một lát sau đó nhếch miệng nói: "Cái bí mật kia ta đã nhìn thấu, đừng tưởng ta đã già mà đem ta làm một con cò cho công cuộc phát triển tổ chức."

"À, nếu ngươi đã biết mọi chuyện thì ta khuyên ngươi, nên giao lại phương pháp kia cho ta. Ta hứa sẽ dễ dàng để ngươi rời đi."

Không Tôn Giả tựa cười nhưng không cười rồi nói.

"Đây!"

Phong Hành Giả cười lạnh, tay trái móc ra một tờ giấy da dê màu vàng sau đó ném nó lên không, tay phải lại hướng về tờ giấy chém liên tục hai mươi phát.

Tờ giấy kia trong khoảnh khắc hóa thành bụi.

"Khôngggggggg!" Không Tôn Giả hét lên.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hiện Lộ Thân Thủ

Khôngggggggggggg!

Không Tôn Giả hét lên

"Há há há, Không Tôn Giả ơi là Không Tôn Giả, mi nghĩ ta là đứa trẻ lên ba hay sao! Nếu ta đã dám trộm phương pháp đồ lý khai tổ chức, tất nhiên cũng đã dự tính đến tình huống xấu nhất. Ngươi đừng thấy ta bên ngoài hiền lành mà đem suy nghĩ ngu ngốc đó áp đặt vào ta."

Phong Hành Giả hô hô cười rộ sau đó lại đưa ngón giữa tay phải hướng về phía Không Tôn Giả.

"Được...được lắm. Đã vậy thì ngươi đừng trách sao ta vô tình."

Không Tôn Giả giận quá hóa cười, bộ dáng như không còn giữ nổi bình tĩnh. Tay phải hướng về phía Phong Hành Giả, chém liên tục mười phát rồi theo đó mà tích tụ lôi điện bao phủ hai cánh tay.

Từng đạo lôi điện nhanh chóng bắn mạnh về phía Phong Hành Giả.

Sau khi bắn liên tục hơn mười đạo lôi điện, Không Tôn Giả giảm mạnh xuống sàn nhà. Lợi dụng lực phản chấn, thân hình lão lướt nhanh về phía trước, theo sau mười đạo lôi điện.

Thấy tình hình này, Phong Hành Giả hít hai mắt lại, cây cung màu xanh nhất thời biến mất. Tay lão nhanh chóng vẽ một cây thương dài trong không trung, cùng một màu xanh lam với cây cung vừa nãy. Tiếp đó liền chạy theo hình zic zắc, nhẹ nhàng né từng đạo lôi điện bay đến.

Oành!

Một tiếng nổ lớn vang lên kèm theo đó là từng tiếng lách tách của lôi điện. Hơn mười đạo lôi điện phá nát bức tường lớn khiến cả quán ăn chấn động từng hồi.

Không Tôn Giả thấy vậy, cũng không ngạc nhiên, nhanh chóng tăng tốc độ tiếp cận Phong Hành Giả.

Mà Phong Hành Giả bên kia thấy những hành động của Không Tôn Giả liền quét ngang Phong thương.

Vù!

Không Tôn Giả ngã người về phía trước, vừa vặn né tránh đường đi của Phong thương. Lợi dụng sơ hở tiến sát bên người Phong Hành Giả tung một quyền hướng vào sườn lão.

Phong Hành Giả nghiêng người né quyền của Không Tôn Giả, sau đó đem mũi thương chống xuống đất, thuận thế tung một cước.

Nhất trụ kinh thiên!

Không Tôn Giả xoay người, quyền trái đỡ một cước phải của Phong Hành Giả. Sau đó liên tục phát động lôi quyền tiếp tục công kích.

Phong Hành Giả né từng quyền của Không Tôn Giả, không nao núng mà tay vận kinh ép thân Phong thương cong lại, mượn lực tung người lên trên không rồi nhanh chóng xuất hơn hai mươi cước.

Liên hoàn cước!

Hơn hai mươi cước của Phong Hành Giả xuất ra vừa nhanh vừa mạnh tựa như vũ bão nhưng đều bị Không Tôn Giả đỡ được.

Mà ở bên kia, Không Tôn Giả sau khi đón đỡ liên hoàn cước của Phong Hành Giả liền lợi dụng khoảnh khắc lão ta rơi xuống, chân trái dẫm mạnh lướt

nhanh về phía trước xuất một quyền.

Bộp!

Trúng quyền rồi!

Phong Hành Giả bị lỗi quyền của Không Tôn Giả đâm bay thẳng vào tường quán.

Àm!

Bức tường bị thủng một lỗ lớn. Lão già họ Phong kia đã rơi vào phòng bếp.

Phụt!

Phong Hành Giả phun ra một búng máu, tay nhanh chóng lau máu trên miệng. Sau đó lộn một vòng về phía sau.

Oành!

Chợt một đạo lôi đao đánh thẳng vào nơi lão vừa phun búng máu.

Phong Hành Giả tay nắm thân Phong thương, nhìn về phía lỗ thủng bức tường. Nơi đó giờ này hiện lên thân ảnh của Không Tôn Giả.

Vút! Vút! Vút!

Ba lưỡi đao gió liên tục bắn ra hướng về phía về phía Không Tôn Giả.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Ba quyền của Không Tôn Giả phá nát ba lưỡi đao gió.

Nhưng đó chỉ là động tác giả.

Phong Hành Giả tung người lên không.

Thái sơn áp đỉnh!

Không Tôn Giả tung người về phía sau một trượng, vừa vận tránh khỏi phạm vi ảnh hưởng của Phong thương.

Uỳnh!

Sau chiêu này của Phong Hành Giả, trong phạm vi một trượng, sàn nhà liền bị nát vụn.

"Hừ, xem ra tốc độ không thể làm gì được hắn." Phong Hành Giả thầm nghĩ, tay lại hươ Phong thương hướng vào chân của Không Tôn Giả.

Không Tôn Giả tiếp tục lui về phía sau vài bước.

Thấy vậy, Phong lão liền ném Phong thương thật mạnh về phía trước. Thân cũng nhanh chóng lao theo phía sau.

Không Tôn Giả nghiêng người né mũi Phong thương nhưng Phong Hành Giả đã ép tới tung cước phải quét mạnh ngang đầu Không Tôn Giả.

Né!

Không Tôn Giả né được một cước này. Nhưng không dừng lại ở đó, chân phải của Phong Hành Giả sau khi quét qua đầu liền quắp xuống, kẹp chặt tay phải của Không Tôn Giả. Lợi dụng sơ hở, chân trái tung cước đập thẳng vào ngực lão.

Bộp!

Không Tôn Giả văng ra khỏi phòng bếp, Phong Hành Giả không vì vậy mà cao hứng, tiếp tục bám theo, liên tục xuất cước.

Hai người tiếp tục so bì từng quyền từng cước. Người tung cước ta xuất quyền, người tung quyền ta né tránh.

...

Mười hiệp!

Hai mươi hiệp!

...

Một trăm hiệp!

Bất phân thắng bại!

Hộc!

Phong Hành Giả cùng Không Tôn Giả liên tục thở dốc. Với tuổi tác của hai người, xem ra thể lực cũng là một vấn đề lớn.

"Ha ha ha, lâu lắm ta chưa đánh một trận thỏa thích như thế này!" Phong Hành Giả bất chợt ngửa mặt lên trời cười dài một hồi, rồi nhìn Không Tôn Giả nói tiếp.

"Nhưng cũng đã đến lúc kết thúc rồi!"

"Đến đây đi!" Không Tôn Giả hừ lạnh, lôi điện bao phủ trên tay cũng biến mất.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Phong Hành Giả Vs Không Tôn Giả

Khôngggggggggggggg!

Không Tôn Giả hét lên

"Há há há, Không Tôn Giả ơi là Không Tôn Giả, mi nghĩ ta là đứa trẻ lên ba hay sao! Nếu ta đã dám trộm phương pháp độ ly khai tổ chức, tất nhiên cũng đã dự tính đến tình huống xấu nhất. Ngươi đừng thấy ta bên ngoài hiền lành mà đem suy nghĩ ngu ngốc đó áp đặt vào ta."

Phong Hành Giả hô hô cười rộ sau đó lại đưa ngón giữa tay phải hướng về phía Không Tôn Giả.

"Được...được lắm. Đã vậy thì ngươi đừng trách sao ta vô tình."

Không Tôn Giả giận quá hóa cười, bộ dáng như không còn giữ nổi bình tĩnh. Tay phải hướng về phía Phong Hành Giả, chém liên tục mười phát rồi theo đó mà tích tụ lôi điện bao phủ hai cánh tay.

Từng đạo lôi điện nhanh chóng bắn mạnh về phía Phong Hành Giả.

Sau khi bắn liên tục hơn mười đạo lôi điện, Không Tôn Giả giảm mạnh xuống sàn nhà. Lợi dụng lực phản chấn, thân hình lão lướt nhanh về phía trước, theo sau mười đạo lôi điện.

Thấy tình hình này, Phong Hành Giả hí hai mắt lại, cây cung màu xanh nhất thò biến mất. Tay lão nhanh chóng vẽ một cây thương dài trong không trung, cùng một màu xanh lam với cây cung vừa nãy. Tiếp đó liền chạy theo hình zic zắc, nhẹ nhàng né từng đạo lôi điện bay đến.

Oành!

Một tiếng nổ lớn vang lên kèm theo đó là từng tiếng lạch tách của lôi điện. Hơn mười đạo lôi điện phá nát bức tường lớn khiến cả quán ăn chấn động từng hồi.

Không Tôn Giả thấy vậy, cũng không ngạc nhiên, nhanh chóng tăng tốc độ tiếp cận Phong Hành Giả.

Mà Phong Hành Giả bên kia thấy những hành động của Không Tôn Giả liền quét ngang Phong thương.

Vù!

Không Tôn Giả ngã người về phía trước, vừa vịn né tránh đường đi của Phong thương. Lợi dụng sơ hở tiến sát bên người Phong Hành Giả tung một quyền hướng vào sườn lão.

Phong Hành Giả nghiêng người né quyền của Không Tôn Giả, sau đó đem mũi thương chống xuống đất, thuận thế tung một cước.

Nhất trụ kinh thiên!

Không Tôn Giả xoay người, quyền trái đỡ một cước phải của Phong Hành Giả. Sau đó liên tục phát động loi quyền tiếp tục công kích.

Phong Hành Giả né từng quyền của Không Hành Giả, không nao núng mà tay vận kinh ép thân Phong thương cong lại, mượn lực tung người lên trên không rồi nhanh chóng xuất hơn hai mươi cước.

Liên hoàn cước!

Hơn hai mươi cước của Phong Hành Giả xuất ra vừa nhanh vừa mạnh tựa như vũ bão nhưng đều bị Không Hành Giả đỡ được.

Mà ở bên kia, Không Tôn Giả sau khi đón đỡ liên hoàn cước của Phong Hành Giả liền lợi dụng khoảnh khắc lão ta rơi xuống, chân trái dẫm mạnh lướt nhanh về phía trước xuất một quyền.

Bộp!

Trúng quyền rồi!

Phong Hành Giả bị loi quyền của Không Tôn Giả đâm bay thẳng vào tường quán.

Ầm!

Bức tường bị thủng một lỗ lớn. Lão già họ Phong kia đã rơi vào phòng bếp.

Phụt!

Phong Hành Giả phun ra một búng máu, tay nhanh chóng lau máu trên miệng. Sau đó lộn một vòng về phía sau.

Oành!

Chợt một đạo loi đao đánh thẳng vào nơi lão vừa phun búng máu.

Phong Hành Giả tay nắm thân Phong thương, nhìn về phía lỗ thủng bức tường. Nơi đó giờ này hiện lên thân ảnh của Không Tôn Giả.

Vút! Vút! Vút!

Ba lưỡi đao gió liên tục bắn ra hướng về phía về phía Không Tôn Giả.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Ba quyền của Không Tôn Giả phá nát ba lưỡi đao gió.

Nhưng đó chỉ là động tác giả.

Phong Hành Giả tung người lên không.

Thái sơn áp đỉnh!

Không Tôn Giả tung người về phía sau một trượng, vừa vận tránh khỏi phạm vi ảnh hưởng của Phong thương.

Uỳnh!

Sau chiêu này của Phong Hành Giả, trong phạm vi một trượng, sàn nhà liền bị nát vụn.

"Hừ, xem ra tốc độ không thể làm gì được hửn." Phong Hành Giả thầm nghĩ, tay lại hươ Phong thương hướng vào chân của Không Tôn Giả.

Không Tôn Giả tiếp tục lui về phía sau vài bước.

Thấy vậy, Phong lão liền ném Phong thương thật mạnh về phía trước. Thân cũng nhanh chóng lao theo phía sau.

Không Tôn Giả nghiêng người né mũi Phong thương nhưng Phong Hành Giả đã ép tới tung cước phải quét mạnh ngang đầu Không Tôn Giả.

Né!

Không Tôn Giả né được một cước này. Nhưng không dừng lại ở đó, chân phải của Phong Hành Giả sau khi quét qua đầu liền quắp xuống, kẹp chặt tay phải của Không Tôn Giả. Lợi dụng sơ hở, chân trái tung cước đạp thẳng vào ngực lão.

Bộp!

Không Tôn Giả văng ra khỏi phòng bếp, Phong Hành Giả không vì vậy mà cao hứng, tiếp tục bám theo, liên tục xuất cước.

Hai người tiếp tục so bì từng quyền từng cước. Người tung cước ta xuất quyền, người tung quyền ta né tránh.

...

Mười hiệp!

Hai mươi hiệp!

...

Một trăm hiệp!

Bắt phân thắng bại!

Hộc!

Phong Hành Giả cùng Không Tôn Giả liên tục thở dốc. Với tuổi tác của hai người, xem ra thể lực cũng là một vấn đề lớn.

"Ha ha ha, lâu lắm ta chưa đánh một trận thỏa thích như thế này!" Phong Hành Giả bất chợt ngửa mặt lên trời cười dài một hồi, rồi nhìn Không Tôn Giả nói tiếp.

"Nhưng cũng đã đến lúc kết thúc rồi!"

"Đến đây đi!" Không Tôn Giả hừ lạnh, lời điện bao phủ trên tay cũng biến mất.

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Gay Cấn

Quay ngược thời gian một chút.

Bên trong một góc của khu rừng phụ cận quán ăn Hồng Phúc, thuộc tọa độ X:512, Y:254.

Lúc này ở nơi đây đang tập hợp một số lượng người khá đông, trên dưới ba mươi nhân mạng.

"Báo cáo, tiểu đội dị năng giả B2 thuộc tổ Truy Tung có mặt, gồm tám người, đã sẵn sàng."

"Báo cáo, tiểu đội dị năng giả C3 thuộc tổ Truy Sát có mặt, gồm mười lăm người, đã sẵn sàng."

"Không Tôn Giả có đến không?" Thiên Độc hỏi.

"Ông ta có việc bận nên sẽ đi trễ một lát."

"Tốt, bảy người thuộc Truy Tung tổ chia ra bảy nhóm truy tìm tung tích của Phong Hành Giả, nếu tìm thấy nhanh chóng phóng ám hiệu, không được giằng co so đấu. Mười bốn người thuộc tổ Truy Sát chia làm bảy nhóm, mỗi nhóm hai người chia ra theo sau người thuộc Truy Tung tổ, nếu một giờ sau không có tung tích thì tập hợp tại đây. hai người còn lại, một của Truy Tung tổ, một của Truy Sát tổ đi theo ta."

Thiên Độc phân phó.

"Rõ!"

Những người kia đồng thanh đáp.

Thiên Độc thấy vậy cũng không đáp, phát phát tay. Những người kia cũng theo phân phó mà phân ra tám hướng, sau đó nhanh chóng biến mất trong đêm.

"Truy Ảnh, ngươi nói xem, chúng ta liệu có thể tìm thấy Phong Hành Giả hay không." Thiên Độc nhìn trời, tựa hồ không mấy tin tưởng.

"Nếu một giờ sau vẫn chưa tìm thấy tung tích Phong Hành Giả, ta sẽ dùng bí pháp 'Truy Mệnh' tìm khí tức của Kim Tầm Cổ trong người Phong Hành Giả, tuy nhiên tỷ lệ chỉ là năm mươi-năm mươi." Truy Ảnh vuốt cằm trả lời.

"A, mi muốn dùng 'Truy Mệnh'?" Thiên Độc giật mình hỏi.

"Tiếc là lần này Phong Hành Giả đã nhanh chóng xóa hết dấu vết, cho nên ta cũng chỉ có thể dựa vào Kim Tầm Cổ ngươi đã gieo lên người hắn mà thôi."

Truy Ảnh lắc đầu, thờ dài, lại chép miệng vài cái ra vẻ tiếc rẻ.

"Nhưng nếu sử dụng 'Truy Mệnh' tuổi thọ của ngươi sẽ lại giảm mười năm đấy, với lại ngươi cũng đã từng sử dụng một lần rồi mà."

Thiên Độc dường như muốn khuyên răn Truy Ảnh.

"Hừ, ta bị giảm tuổi thọ chứ có phải ngươi đâu, lo gì chứ."

Truy Ảnh nhếch mép, ra vẻ bất cần đời.

"Ngươi hết thuốc chữa rồi" Thiên Độc lắc lắc đầu, cũng không nói gì nữa, cùng Truy Ảnh, dẫn theo hai người khác theo một hướng tiếp tục tìm kiếm trong rừng.

-----o0o-----

Trong quán ăn Hồng Phúc.

Phong Hành Giả nhìn Không Tôn Giả, mắt híp lại, tay trái quệt máu trên miệng vẽ một vòng tròn lớn dưới chân, sau đó vẽ lên trên đó một ngôi sao năm cánh. Tay trái không nghỉ ngơi, miệng niệm liên tục niệm những từ ngữ quái lạ:

"ὤδωρ(1), γαῖα(2), ἰδέα(3), εἰλή(4), ἀήρ(5)."

Sau khi đọc xong những từ trên, Phong Hành Giả liền dùng tay ấn mạnh vào trung tâm ngôi sao năm cánh.

Ngay sau đó, một màn kinh người chợt xuất hiện!

Gió từ xung quanh chợt nổi lên, theo hình tròn ốc tạo thành một cái lốc xoáy lớn phá nát trần quán ăn.

Biến hóa thứ năm của Nguyên Tổ Trận, Tụ Phong trận!

Phong Hành Giả dùng hiểu biết của mình về trận pháp, nhanh chóng tập trung gió nhằm tăng cường chiến lực cho mình.

Mà ở phía đối diện, lúc Phong Hành Giả bắt đầu vẽ trận pháp, Không Tôn Giả cũng không rảnh rang. Hai tay đưa vào trong áo rồi lôi ra một cây gậy dài mười tấc, trên đỉnh có gắn một viên ngọc màu trắng bạc.

Đúng là Pháp trượng trong truyền thuyết!

Sau khi lấy pháp trượng ra, Không Tôn Giả liền giơ lên trời.

Ầm!

Một đạo thiên lôi từ trên trời đánh thẳng lên pháp trượng.

Không Tôn Giả thấy vậy, liền nhanh chóng cầm pháp trượng xuống đất, tiếp tục lôi một vài thứ từ trong người ra.

Một quyển sách Nhục bồ đoàn! Một quyển sách Kim bình mai!

Kem đánh răng! Bàn chải!

Cùng với đó là vài cái răng giả!

"Á, ta để quên cái bình nước thánh kia ở nhà rồi."

Không Tôn Giả chần kínhtốt.

Mà bên kia, Phong Hành Giả thấy vậy, liền nhanh chóng chớp thời cơ. Chân giẫm mạnh xuống đất, lướt về phía Không Tôn Giả tung cước.

Quá nhanh!

Sau khi được pháp trận bổ sung và tăng cường dị năng lực, tốc độ của Phong Hành Giả tất nhiên không thể so sánh với lúc ban đầu.

Không Tôn Giả rung mình, hai tay nhanh chóng kết thủ ấn.

Xoẹt!

Lấy pháp trượng làm trung tâm, lôi điện trên không nhanh chóng tập trung tạo thành một cái lồng lớn.

Uỳnh!

Một cước của Phong Hành Giả đã phá nát cái lồng điện rồi!

Vù! Vù! Vù!

Phong Hành Giả tiếp tục tung ba cước, Không Tôn Giả khó khăn né được hai cước đầu, nhưng cũng không thể né tránh cước thứ ba.

Bốp!

Không Tôn Giả vắng ra phía sau hơn hai mươi mét, tay ôm ngực, khó khăn phun ra một ngụm máu lớn.

Phong Hành Giả phát tay, một lưỡi đao nhanh chóng bắn ra.

Xoẹt!

Lôi khiên!

Không Tôn Giả biết khó mà né tránh, tay cũng chỉ có thể tạo lôi khiên chống đỡ.

Xoẹt!

Lôi khiên đã bị phá nát!

Nhưng Không Tôn Giả tuy vẫn chưa mất mạng, nhưng trên ngực cũng đã bị lưỡi đao gió rạch một đường dài, sâu hoắm.

Bên kia, Phong Hành Giả tuy thắng thế nhưng sau lưng mồ hôi lạnh chợt túa ra, trên mặt dần hóa thành một màu tím!

Lượng độc của Kim Tầm cổ còn sót lại phát tác ngay đúng lúc này.

"Aaaaaaaaaaaa!"

Phong Hành Giả hét lên, tay ôm ngực rồi phun ra một ngụm máu màu đen.

Không Tôn Giả tuy không hiểu tại sao, nhưng cũng nhanh chóng cầm máu, sau đó bật dậy phóng tới tung quyền vào Phong Hành Giả.

Phong Hành Giả nén cơn đau trong ngực, tung một lưỡi đao gió về phía Không Tôn Giả rồi nhanh chóng lui về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Gió Giao Mùa

Lại nói về nhóm của Thiên Độc, Truy Ảnh.

Sau một giờ kể từ lúc chia ra tìm kiếm hành tung Phong Hành Giả.

"Nhóm năm có mặt, vẫn chưa tìm thấy Phong Hành Giả!"

"Nhóm một có mặt, vẫn chưa tìm thấy Phong Hành Giả!"

...

"Nhóm sáu có mặt, vẫn chưa tìm thấy Phong Hành Giả!"

Nhóm hai vẫn còn chưa về!

Thiên Độc chấp tay sau lưng, bộ dáng lo lắng ra mặt.

"Nhóm hai có mặt, vẫn chưa tìm thấy Phong Hành Giả!"

"Chưa tìm thấy sao?" Thiên Độc thở dài, sau đó lắc lắc đầu, cũng không bắt ngờ, quay đầu lại nói với Truy Ảnh.

"Truy Ảnh, thực hiện kế hoạch A!"

"Ok!"

Truy Ảnh nhếch miệng. Sau đó tay đưa vào người móc ra một cái bát quái đồ nhỏ. Bát quái đồ này đỏ như máu, hai thái cực tất nhiên là màu trắng đan xen màu đen nhưng ở tâm thái cực kỳ lạ hơn hết chính là một thanh kiếm nhỏ khiến hình dạng của bát quái đồ cứ như một cái la bàn.

"Hừ!" Truy Ảnh trừng mắt, tay điểm liên lục lên từng huyệt đạo trên người.

Bộp!

Sau khi điểm lên người chừng chục cái, Truy Ảnh vận kinh chưởng mạnh vào ngực mình!

Phụt!

Truy Ảnh phun ra một ngụm tiên huyết(1) lên trên bát quái đồ.

Vù!

Bát quái đồ chợt phát sáng, thanh kiếm bên trên theo vô hướng xoay liên tục.

Ở bên cạnh, Thiên Độc thấy vậy. Tay phải liền ném một con cờ màu tím vào bên trong Bát quái đồ.

Phùng!

Một ngọn lửa đỏ chợt phun lên, bao trùm con cờ màu tím. Mà mũi thanh kiếm nhỏ đang xoay vòng vòng ngay lập tức chỉ vào giữa hai chữ Tốn và chữ Chấn tạo thành quẻ Phong Lôi Ích, trùng với hướng Đông Nam!

Nhưng mũi thanh kiếm nhỏ kia lại không dừng ở đó, sau vài lần quay lại chỉ vào giữa chữ Cấn và chữ Khảm tạo thành quẻ Thủy Thiên Nhu, trùng với hướng Tây Bắc.

"Vậy là sao?" Thiên Độc kỳ lạ hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm, nhưng bát quái đã cố định ở hướng Tây Bắc rồi." Truy Ảnh ngẫm nghĩ một lát, nhưng sau đó quả quyết tiến về hướng Tây Bắc.

"Đi thôi." Thiên Độc phát phát tay, sau đó cũng nhanh chóng tiến theo hướng Tây Bắc.

Mà quán ăn Hồng Phúc, nơi xảy ra cuộc chiến giữa hai hệ dị năng Phong-Lôi, lại nằm ở hướng Đông Nam, trùng với quẻ Phong Lôi Ích.

-----o0o-----

Tiếp tục trận chiến của Phong Hành Giả và Không Tôn Giả.

Sau khi lui về sau vài bước, Phong Hành Giả mồ hôi lạnh sau lưng lại càng chảy ra nhiều hơn, mà gân trên người co co giật giật từng hồi, kèm theo màu tím trên khuôn, càng nhìn lại càng thấy giống một con ma cả rống đang lên cơn khát máu.

Không Tôn Giả sau khi tránh lưỡi đao gió, liền bao phủ cánh tay bằng lôi điện sau đó tiến tới tung quyền liên tục.

Bốp Bốp Bốp!

Từng quyền liên tục đánh về phía Phong Hành Giả, tuy đa phần Phong Hành Giả đều né được, nhưng với sức lực còn lại, chỉ với vài quyền của Không

Tôn Giả cũng đủ làm Phong Hành Giả nằm đo đất.

"Phong Hành Giả, mi xuống đàm đạo chuyện đời với Diêm Vương đi!"

Không Tôn Giả chuẩn bị kết thúc trận đấu.

"Khoan đã!"

Chợt một tiếng hét lớn vang lên.

"Ai?" Không Tôn Giả bất giác dừng tay lại, quay đầu về nơi phát ra tiếng nói.

Mà người phát ra tiếng nói chính là Thuận Thiên.

Hắn sau khi được Phong Hành Giả vớt ở một xó gần quán ăn Hồng Phúc, cũng cố gắng ngồi đó đợi. Nhưng sau khi nhìn thấy thiên lôi đánh xuống, liền có dự cảm không lành về Phong Hành Giả nên mới tiến tới xem thử. Vì vậy khi vừa đến đây lại thấy Phong Hành Giả sắp bị Không Tôn Giả kết liễu nên mới nhảy ra tỏ vẻ anh hùng.

"Lão già kia, đánh nhau đã phân thắng bại còn muốn giết người à." Thuận Thiên oang oang hét.

"Hừ, ta giết người thì sao nào?" Không Tôn Giả hừ lạnh

"Lão già ác độc." Thuận Thiên lè lưỡi lêu lêu.

"Quái, một thằng nhóc miệng còn hôi sữa mà cũng dám chọc ta à!"

Không Hành Giả tím mặt, tay phát một cái, phóng ra một đạo lôi điện.

Xoẹt!

Uỳnh!

Thuận Thiên bị sét đánh lên người, thân thể cháy đen, miệng lại phả ra khói. Trước khi ngất xỉu cũng cố gắng chửi thêm một câu.

"Con...con...luron...luron điện."

Nói xong rồi ngất, sống chết không rõ.

Không Tôn Giả thấy vậy, cũng không thèm để ý, xoay người nhìn lại.

Phong Hành Giả đã không còn nằm ở chỗ cũ!

Mà lúc này, gió ở khu vực này lại điên cuồng tụ tập.

Cuồng phong bão táp dần ập đến.

"Nguy rồi! Tên họ Diên(2) này sao lại triệu hồi một cái vòi rồng đến đây thế?" Không Tôn Giả rung mình, nhanh chóng tiến vào trong quán ăn Hồng Phúc, nơi Mê Ảnh và Huyết Nhân vẫn còn nằm trong lưới gió. Không Tôn Giả nhanh chóng cầm pháp trượng, miệng phun ra một ngụm máu, sau đó dùng tất cả sức lực còn lại tạo ra một lá chắn nhỏ, lôi điện dày đặc vừa đủ bao trùm thân mình ba người.

Thì ra Phong Hành Giả đã triệu hồi một cái lốc xoáy thật lớn, mà đích đến chính là chiến trường của hai người.

Lại nói về Phong Hành Giả, sau khi triệu hồi xong một cái vòi rồng, liền nhanh chóng bay lại ôm lấy Thuận Thiên, nhanh chóng bỏ trốn.

-----o Chú thích o-----

(1) Tiên huyết: Máu tinh khiết nhất trong cơ thể

(2) Diên = Phong. Không Hành Giả cố ý chơi chữ.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chạy Thoát

Vòi rồng xuất hiện rồi!

Uỳnh! Uỳnh!

Trong lúc nhất thời, cả một vùng trong khoảng một km trở lại đều bị quét thành một mảnh tan hoang. Mà cái quán ăn Hồng Phúc kia, ngay lúc này cũng trở thành bình địa.

Chỉ nửa giờ sau, vòi rồng mới tan dần rồi hoàn toàn biến mất hẳn.

Giữa đồng đồ nát, chợt phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Ngay sau đó, lại xuất hiện vài bóng người!

Chính là Không Tôn Giả cùng hai người Mê Ảnh và Huyết Nhân!

"Hừ, tên Diên kia trốn thoát rồi sao!" Không Tôn Giả hừ lạnh, mặt mày cực kỳ nhăn nhó, miệng lại thở phì phò ra chiều cực kỳ mệt mỏi. Sau khi thở ra vài cái, tay chân lão liền loạn quạng rồi ngã lún xuống đất.

-----o0o-----

Ở trong một cái hang động hướng Tây Bắc của khu rừng phụ cận quán ăn Hồng Phúc.

"Bố khi! Cả lũ đều bị lão già kia lừa rồi!" Thiên Độc không giữ nổi bình tĩnh hét lên.

Trước mặt bọn họ chính là hai cái dấu hiệu mà Phong Hành Giả để lại. Một cái là hình tam giác đôi, cái còn lại là một hình tròn bao phủ hình tam giác, bên trong tất nhiên chính là một con cổ màu đen tuyền có biệt hiệu Kim Tầm Cổ Vương.

Mặt mày Truy Ảnh lạnh lẽo như tiền, trông bộ dạng khá là ảo não.

"Chúng ta tiếp tục kế hoạch B chứ?" Truy Ảnh quay sang Thiên Độc hỏi.

"Tiếp tục cái gì chứ? Chúng ta chỉ có mỗi kế hoạch A thôi, còn kế hoạch B ta vẫn chưa nghĩ ra." Thiên Độc cười méo xệch.

Ừng! Chợt một tiếng sấm chớp vang lên ở phương xa.

"Nguy rồi, chúng ta quay trở lại quán ăn kia mau!" Thiên Độc rung mình, ngẫm nghĩ một chút rồi hốt hoảng phân phó.

Sau đó cả đoàn người chạy như bay về hướng của quán ăn Hồng Phúc. Chỉ nửa giờ sau, đoàn người này lại nhìn thấy một cái vòi rồng lớn nổi lên ở phía xa. Lúc này họ đang chạy như bay liền như được lắp thêm cánh, tốc độ nhanh đến không ngờ, có lẽ tốc độ trung bình cũng ngang ngửa vận động viên điền kinh Usan Bolt.

Hộc hộc hộc!

Cật lực dùng tốc độ nhanh nhất một thời gian dài, cho dù là siêu nhân không sút quần cũng rách áo. Cả đoàn người mệt mỏi lết tới cái "bình địa" kia. Lúc này, Không Tôn Giả sau khi được hai người Huyết Nhân và Mê Ảnh tạm thời băng bó, cầm máu, giờ này cũng đã thanh tỉnh phần nào.

"Bọn ngốc các ngươi làm cái giống gì mà giờ này mới tới!" Không Tôn Giả vừa hỏi phục được chút sức lực, nhưng khi thấy đoàn người Thiên Độc thì lại nổi giận, oang oang chửi.

"Phong Hành Giả dùng kế lừa bọn tôi đến một nơi khác nên tôi đây có phần chậm trễ." Thiên Độc cũng không tỏ vẻ gì, nhếch miệng nói.

"Ngươi!" Không Tôn Giả tức giận chỉ ngón trỏ vào mặt Thiên Độc, có lẽ lão không thích cái thái độ kia của hắn.

Cả đoàn người trong lúc nhất thời rơi vào trầm mặc!

"Thôi, tất cả trở về tổng bộ, Phong Hành Giả giờ này chắc đã cao bay xa chạy rồi!" Sau một lúc, Không Tôn Giả có chút không cam lòng mới nói.

"Dọn dẹp chỗ này đi!" Thiên Độc phân phó cho đoàn người phía sau.

Sau khi dọn dẹp xong hiện trường, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh như cái mà nó vốn có. Còn nơi trước đây là quán ăn Hồng Phúc, giờ này cũng chỉ còn là một đồng hoang tàn.

-----o0o-----

Ở một nơi khác trong rừng, trong một căn chòi lá nhỏ nhỏ, trước kia là nơi ở của người gác rừng. Hiện giờ Phong Hành Giả cùng Thuận Thiên đang ở nơi

Lúc này, trên thân Phong Hành Giả cũng không còn màu tím như lúc ban đầu nữa. Thay vào đó, làn da lại nổi lên những đường gân lớn. Từng luồng di

năng lực lúc này như chuột chũi đào đất theo từng vòng di chuyển khắp người lão.

Sau một khoảng thời gian chừng mười lăm, hai mươi phút. Phong Hành Giả thờ ra một cái, mắt đang nhắm ngay lập tức liền hé mở.

Chợt tay lão chụp lấy cổ tay của Thuận Thiên, vận kinh lực, đem dị năng lực tạm thời mở rộng và bảo vệ các huyết quan trọng cho hắn.

Sau đó lão ta lại dồn toàn lực vận chuyển tất cả dị năng vào cơ thể Thuận Thiên. Mà lúc này, sau khi nhận được lực lượng của Phong Hành Giả, thân thể của Thuận Thiên liền phình to lên như một quả bong bóng, da dẻ đen thui do trúng luồng sét của Không Tôn Giả lúc này lại trở nên hồng hào như da em bé, mơ hồ có một lớp dịch thể đen thui, nhầy nhầy chảy ra.

Đây đúng là Dịch kinh tẩy tủy trong truyền thuyết!

Chừng hai mươi phút sau, chất dịch thể này chảy ra đầy quần áo Thuận Thiên, mà Phong Hành Giả thấy vậy, liền thở một hơi, tiếp tục vận kinh, theo một chu thiên khác trong tờ giấy da dẻ thúc đẩy Phong dị năng của mình vào cơ thể Thuận Thiên.

Vù! Vù! Vù!

Từng cơn gió mạnh chợt xuất hiện trong căn nhà hoang, lấy Thuận Thiên làm trung tâm theo hình ốc xoáy tập trung lên người hắn.

Xoẹt! Xoẹt!

Toàn bộ quần áo của Thuận Thiên liền tan thành bụi.

"Hừ!" Phong Hành Giả hừ lạnh một cái. Lúc này dường như đã quá sức chịu đựng của lão rồi.

Phụt!

Phong Hành Giả nhổ ra một ngụm máu, đem tay thu hồi lại. Nhưng ngay lập tức lại bùm chặt lên ngực. Ho sù sù vài cái. Trên mặt sắc tím dần kéo đến.

Mà bên kia, Thuận Thiên vẫn ngủ ngon, trên miệng còn vương vãi nước bọt.

Phong Hành Giả thấy vậy, cũng không ở lại nữa, nhanh chóng rời khỏi căn chòi, nén đau bỏ đi.

Sau vài cái chớp động, bóng dáng lão cũng mất hút trong màn đêm.

Nhưng lão cũng không hề hay biết, hành động này của lão đã tạo nên một Dị năng giả rất đặc biệt và cũng không kém phần mạnh mẽ.

-----o0o-----

Vào 7 giờ sáng ngày 25 tháng 9 năm 2011.

Trong lúc này, báo đài ở khắp nơi ở Việt Nam lại đưa lên một loạt tin tức

"Một vòi rồng lớn xuất hiện đột ngột cùng sấm sét liên hoàn phá hủy một khu vực rộng lớn khiến 16 người mất tích, 25 người mất mạng..." Một đoạn tin tức trên trang báo Tuổi Trẻ của Việt Nam

"Hiện tượng kỳ dị, đài khí tượng cũng không thể biết được tại sao nó lại đột nhiên xuất hiện? Liệu nó có thể bất ngờ xuất hiện lần nữa hay không?" Tin tức trên trang vnexpress.

"Một vòi rồng lớn kèm theo sấm sét đánh liên hoàn cùng một địa điểm khiến rất nhiều người chết và mất tích..." Báo Thanh Niên.

....

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lại Lạc Trong Rừng

Sáng ngày 25 tháng 9 năm 2011.

Tại một căn chòi lá nhỏ nhỏ ở một nơi bên trong một khu rừng.

Nơi đây lúc này lại xuất hiện một bóng dáng của một con người. Kỳ lạ thay, lúc này gã lại đang trần nhồng nhộng, bên cạnh lại có rất nhiều mảnh vải nát bấy.

Oáp!

Hắn ngáp một cái, ngồi dậy vuron vai, theo thói quen vò vò đầu.

"Huk? Cái quái gì thế này?" Hắn thì thảo.

Hắn không rõ tại sao quần áo lại nát bấy như thế này. Mà da dẻ bên ngoài của hắn cũng được phủ một lớp dịch thể màu đen rất dày.

Người này quả đúng là Thuận Thiên.

Thuận Thiên ngay lập tức dùng vài mảnh vải bên cạnh lau khắp thân người. Lúc này hắn chợt nhận ra da dẻ của mình khá là hồng hào, lại mịn màng như da em bé.

Thuận Thiên hơi quái lạ nhưng cũng không suy nghĩ lâu, hắn nhanh chóng đứng dậy tìm kiếm ba lô. Cái ba lô của hắn giờ đây đang nằm bên trong góc của chòi lá.

Vừa đứng dậy, Thuận Thiên đã nhận ra một chút khác biệt trong cơ thể mình. Dường như thân thể của hắn nhẹ hơn bình thường rất nhiều.

Phù! ~ May quá!

Hắn thở ra một cái, may là trong ba lô vẫn còn vài bộ đồ. Vốn là hắn định khi đến thành phố Hồ Chí Minh sẽ đi mua sắm quần áo một bận. Còn tại sao hắn không sắm rồi hãy đi thành phố ư? Đơn giản thôi, hắn không còn nhiều tiền cho lắm.

Sau khi mặc quần áo, vuốt vuốt phùi phùi vài cái, hắn lại ngó người.

Tại sao mình lại ở đây???

Hắn vận óc mãi mới nhớ ra mình đã trúng tia lôi điện của lão già độc ác kia rồi ngất ở quán ăn Hồng Phúc! Có lẽ ông lão họ Phong kia đã đưa hắn đến đây.

Tìm ra được nguyên do, Thuận Thiên cũng không ở đây lâu. Bước từng bước, hắn mở cửa căn chòi lá.

"Oh my God! Lão già họ Phong, ta hận ông!"

Sau khi nhìn thấy khung cảnh tươi sáng bên ngoài, hắn không kìm được mà chửi đồng lên.

Ngoài kia không phải gì khác, vẫn lại là rừng.

Thuận Thiên khóc không ra nước mắt, hắn rất sợ rằng mình sẽ lại một lần nữa lạc vào trong rừng.

-----oOo-----

Trời đã vào giữa trưa, bên trong một khu rừng, có một chàng trai bước từng bước nhanh chóng lướt qua từng bụi cây rậm rạp. Hắn không biết mình càng đi càng vào sâu bên trong khu rừng.

"Quái! Mình đi mãi mà sao vẫn cứ quay lại chỗ này thế." Thanh niên nọ bực mình gất gổng.

Gã thanh niên này không ai khác mà chính là Thuận Thiên.

Do thiếu kinh nghiệm đi rừng mà hắn đã tiếp tục lạc vào trong rừng thêm một lần nữa.

Ọc ọc!

Bụng Thuận Thiên sôi ùng ục. Lúc này, hắn đang đói bụng cực kỳ.

Chợt một chú thỏ nhỏ nhảy qua trước mặt hắn.

Thuận Thiên nhìn con thỏ, suy nghĩ gì đó một chút rồi cười hà hà đuổi theo. Mà chú thỏ kia tuy có hơi chột giật mình trước hành động của Thuận Thiên nhưng cũng kịp chạy trốn.

Sau một hồi đuổi bắt, nó cũng không tránh khỏi bàn tay ma quỷ của Thuận Thiên.

"Khà khà, thật là tội nghiệp mày quá đi! Tiếc là ta đang đói bụng. Chỉ có thể làm thịt mi thôi!" Thuận Thiên đắc ý cười.

Làm thịt! Khoan đã! Mình không có lửa!

Thuận Thiên khóc không ra nước mắt, hắn không biết nên làm gì con thỏ này cho phải.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ những phương án tiêu cực thì một cái bóng màu đỏ chợt lướt qua.

"Cái gì vậy? A, là một con người." Thuận Thiên chớp chớp mắt. Sau đó sức nhớ gì đó lại hết lên.

"Ê người kia, người mặc quần áo đỏ kia, đứng lại mau!"

Mà người mặc bộ đồ màu đỏ kia cũng không vì Thuận Thiên gọi mà đứng lại!

Thuận Thiên thấy vậy, ngoài miệng tuy không nói nhưng thật sự trong lòng rất ư là ức chế. Không còn cách nào khác, tay hắn cầm hai lỗ tai của chú thỏ vừa dẫm trên cây cỏ rậm rậm mà đuổi theo.

Sau một hồi truy đuổi gắt gao, Thuận Thiên vẫn không thể nào đuổi kịp người kia. Mà người kia cũng vậy, tuy tốc độ chạy vẫn không thay đổi nhưng cũng không thể nào thoát khỏi Thuận Thiên.

Hai người chạy một lúc lâu, người kia mới dừng lại rồi xoay về phía, không một mồi hay thỏ dõc nhìn Thuận Thiên rồi hỏi.

"Người đuổi theo ta làm gì?" Người kia lạnh lùng hỏi nhưng trong lòng cũng có đôi chút bất ngờ đối với tốc độ của Thuận Thiên.

Mà Thuận Thiên, ngay lúc này thấy người kia dừng lại, theo phản xạ cũng dừng lại rồi liên tục thở dốc. Lúc này, hắn nhìn kỹ mới phát hiện thì ra người kia chính là một cô gái vóc người xinh đẹp, làn da trắng ngần, duy chỉ có khuôn mặt đã bị che dấu là không thể nhìn thấy.

"Này chị gái xinh đẹp, hãy dẫn ta ra khỏi khu rừng này nhé."

Thuận Thiên nhìn vóc dáng ma quỷ của cô gái, mắt híp thành một đường thẳng, cười hề hề hỏi. Về mặt hấn giờ này chẳng khác nào một con sói gặp cô bé quàng khăn đỏ vậy.

"Không rãnh!" Cô gái không vui không buồn trả lời. Nàng rất ghét cái bộ mặt lúc này của Thuận Thiên.

"Ồ kia, chỉ là dẫn ta ra khỏi khu rừng này thôi mà!" Thuận Thiên miệng cười hi hi nói.

"Không có thời gian." Giọng điệu cô gái vẫn như vậy.

"Này..." Thuận Thiên vẫn cố gắng thuyết phục cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hồ Mẹ Cùng Hồ Con!*

"Đừng theo ta nữa." Cô gái hừ lạnh, tay xòe ra, thuận tay tạo ra một quả cầu lửa chừng một nắm đấm rồi ném về phía Thuận Thiên.

"Oái!"

Thuận Thiên hoảng sợ tránh né. Mấy ngày nay tuy hấn gặp khá nhiều điều kỳ lạ nhưng cũng không thể ngờ cô gái trước mặt cũng có thể phóng ra lửa.

Bụp!

Ngon lửa nhẹ nhàng rơi xuống một cành cây khô dưới đất, sau đó liền nhanh chóng bắt lửa.

Phùng!

"Má ơi, cháy to rồi!" Thuận Thiên hét hoảng, nhanh chóng lấy chân dẫm lên ngọn lửa. Nhưng dẫm được một lúc thì nhìn thấy con thỏ trên tay mình nên lại cúi xuống, rồi dùng miệng thổi lửa.

Bốp!

Aaaaaa!

Một cơn đau tê dại từ mông truyền đến, Thuận Thiên ngã vào ngọn lửa.

Thì ra cô gái kia thấy Thuận Thiên chổng mông thổi lửa thì nhanh chân đạp một cú vào mông hần.

"Hừ, chết đi đồ lưu manh!" Cô gái có lẽ đã hiểu nhầm Thuận Thiên. Sau khi thấy hần ngã vào đồng lửa, cũng không nán lại, nhanh chóng bỏ đi. Trong chốc lát đã không còn bóng dáng.

"Óa óa!" Thuận Thiên ngồi bật dậy, tuy mặt hần vẫn chưa bị bỏng chút nào. Nhưng tóc trên đầu hần lại đang cháy dữ dội.

Thuận Thiên vừa la hét vừa cố gắng dập lửa trên đầu. Sau một hồi khổ cực, hần cũng dập tắt ngọn lửa trên đầu. Lúc này, nếu ai nhìn đầu tóc nham nhở của hần, chắc cũng không thể nhận cười.

Thuận Thiên quay đầu tìm kiếm cô gái nọ. Nhưng cô gái kia đã chạy mất từ lâu rồi.

"Ta @\$*@\$ người!"

Thuận Thiên chửi đồng lên. Hần không hiểu tại sao cô gái kia lại đạp hần.

Sau một phút bồi hồi, hần đưa miệng tiếp tục thổi lửa để nướng thịt thỏ.

Cuối cùng ngọn lửa ở dưới đất bùng lên càng thêm dữ dội, Thuận Thiên thấy vậy cũng thở ra một hơi. Hần ngồi dậy, ngó quanh tìm vài thanh củi ở gần đó duy trì ngọn lửa. Tay lục lọi ba lô móc ra một con dao nhỏ cắt cổ con thỏ rồi tiếp tục lột da nó.

Trải qua một hồi lóng ngóng, Thuận Thiên mới lột xong bộ da thỏ kia.

Sau đó hần lại dùng chai nước còn lại trong ba lô rửa sạch thịt và dùng một cành cây khô đâm xuyên qua rồi đưa vào bên trong ngọn lửa. Hành động của hần rất lúc này rất dứt khoát, gọn gàng.

Nhưng bởi vì hần không biết nấu ăn. Cho nên, thịt thỏ bên trong ngọn lửa rất nhanh chuyển sang tình trạng cháy khét.

Từng làn khói nhẹ tà tà bốc lên. Thuận Thiên thấy vậy liền đem nó ra khỏi ngọn lửa rồi xé một miếng ăn thử.

Phụt!

Lưỡi vừa chạm miếng thịt, hần ngay lập tức phun ra.

Khó ăn quá!

Thuận Thiên cười khổ, thịt thỏ đắng chát. Nhưng cái đói cũng làm hần tăng thêm cố gắng. Chậm chậm ăn từng miếng, cuối cùng hần cũng đã ăn xong toàn bộ con thỏ.

Vỗ bụng một cái, Thuận Thiên thầm ngẫm nghĩ cách để thoát khỏi tình trạng hiện tại. Vặn óc mãi, cuối cùng hần cũng nghĩ ra một cách.

Đó chính là tìm một con suối hay một con sông và đi xuôi theo hướng nước chảy về phía hạ lưu. Tuy nhiên, để tìm ra sông suối thì trước tiên hần phải tìm đến chỗ cao để quan sát đã.

Quyết định xong, Thuận Thiên tìm một thân cây khá cao rồi leo lên.

Ở đây, hần nhìn thấy ở hướng Đông có dãy cây xanh tốt hơn chung quanh. Rất có khả năng đó là con sông hoặc dòng suối.

Hần trèo xuống, dập tắt ngọn lửa, tiếp tục tiến về hướng Đông.

-----oOo-----

Bây giờ, trời đã là giữa trưa. Lúc này, trước mặt Thuận Thiên là một con suối nhỏ. Hần cười hề hề, nhanh chóng lao tới đem chai nước hiện đang trống rỗng hứng đầy. Theo đó lại men theo con suối này mà tiến tới.

Nhưng Thuận Thiên không hề hay biết, bên trong một bụi cây, có một đôi mắt đang dõi theo từng hành động của hần.

-----oOo-----

Thuận Thiên chậm rãi men theo con suối. Nhưng đi được vài chục bước, hần cũng phải dừng lại. Cặp chân chợt run rẩy.

Trước mặt hần lúc này chính là một con hồ lớn đang vục đầu xuống suối uống nước.

Thuận Thiên rung mình, hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh. Chân chuyển sang chế độ rón rén, nhẹ nhàng bước vào bụi cây bên cạnh.

Xoạt!

Không may cho Thuận Thiên. Trong lúc trốn vào bụi cây, hần lại tạo ra tiếng động.

Grừ...Ừmmm!

Con hồ kia quay đầu về phía Thuận Thiên. Lúc này nó đang đói, trông thấy có mồi, liền gầm lên một tiếng, cong đuôi lên, gior hai vuốt chân trước cào xuống đất mấy cái, rồi nhún mình nhắm nơi Thuận Thiên nấp mà nhảy vọt xuống cào một cái.

Thuận Thiên thấy vậy, sau lưng mồ hôi lạnh toát ra. Uốn mình tránh vuốt hồ, rồi chạy ra sau lưng nó.

Do nhìn về phía sau không được, nên hồ liền đập hai hàng vuốt trước xuống đất, rồi ném mình quay ngoắt lại vỗ hần.

Thuận Thiên không lùi lại mà lộn người sang một bên.

Hồ kia thấy mình vỗ không trúng, tức thì gầm một tiếng như sấm, rồi cong đuôi lên đánh về phía hần.

Hần lại nhanh chóng né tránh, thành ra hồ lại hụt lần nữa.

Vốn là khi bắt mồi, loài hồ thường dùng ba cách: Một là tát, hai là vỗ, ba là đánh. Nay đã dùng hết ba cách ấy, nhưng cũng không thể làm gì Thuận Thiên. Lòng tự tin cũng đã bị suy giảm nên liền gầm một tiếng rồi quay đầu chạy trốn.

Thuận Thiên thấy vậy mừng như trúng độc đắc. Chân tay mềm nhũn vô lực ngồi bệt xuống đất, không khỏi nghĩ đến tình huống thót tim vừa nãy. Vừa thấy may mắn vừa thấy phục chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đi Săn

Sau một thời gian, Thuận Thiên cũng lấy lại được một chút bình tĩnh, chân tuy vẫn còn run nhưng cũng đủ đem thân thể tạm thời gượng dậy.

"Phù! May quá! Cảm ơn ông châu bà vãi, Thượng đế, Allah, Shiva, Quan Âm Bồ Tát, Phật Tổ Như Lai,... đã phù hộ độ trì." Hần vừa đi vừa đem tên tất cả những vị thần tiên mà hần biết ra mà tạ ơn.

Xoạt xoạt!

Đi được chừng chục bước. Bỗng một tiếng động khẽ phát ra từ bên trong bụi cây bên cạnh.

Thuận Thiên quay đầu lại!

Bên trong bụi cây, vài bóng đen thỉnh thoảng nhảy xổ ra.

Đến lúc này, Thuận Thiên mới nhìn rõ, hóa ra những bóng đen kia chính là những con người.

Trước mặt hần lúc này là năm người thanh niên lập thành một nhóm, dưới thân đóng một mảnh khổ nỉ liền với một tấm áo choàng, sau lưng hoặc là súng săn, hoặc là chông tre vót nhọn.

"Các anh sống ở gần đây sao?" Thuận Thiên thấy vậy thì mừng rơn, đoạn lên tiếng hỏi.

"Anh ta nói gì vậy A Hon?" (Tiếng Khmer) Một thanh niên trong nhóm hỏi người đứng bên cạnh mình.

"Tôi cũng không rõ." Người thanh niên tên A Hon đứng bên cạnh trả lời.

Thuận Thiên thấy mấy người đó xì xầm bằng những ngôn ngữ khó hiểu thì lắc lắc đầu. Có lẽ họ không hiểu lời nói của hắn rồi.

Mà ở phía bên kia, một người thanh niên mặc áo choàng đỏ, có lẽ là trưởng nhóm, đứng ra rồi tiến về phía Thuận Thiên.

Thuận Thiên thấy vậy, chân tự giác lùi lại một bước. Ánh mắt vẫn chăm chú nhìn thanh niên áo đỏ.

Thanh niên áo đỏ chỉ nhoèn miệng cười, tỏ vẻ thân thiện, ngón tay trở chỉ về hướng con hồ vừa bỏ đi lúc nãy rồi lại chỉ vào bụi cây bên cạnh, ý muốn nói: Chúng tôi ở đây để tránh con hồ kia.

Vốn là nhóm người này đang lúc đi săn nhưng lại gặp hồ. Do không muốn phiền toái nên phải nằm phục trong bụi rậm để nấp hồ. Không ngờ ngay đúng lúc đó, Thuận Thiên lại tiến tới đuổi con hồ đi. (Đây là suy nghĩ của họ) Vì kính phục trước sự gan dạ và mạnh mẽ của Thuận Thiên cho nên nhóm người này mới bước ra bắt chuyện.

Thuận Thiên thấy vậy tay liền chỉ lên người mình, sau đó chỉ vào rừng rồi lắc lắc tay. Ý muốn nói: Ta bị lạc trong rừng.

Nhưng thanh niên áo đỏ lại hiểu rằng: Ta thường sống trong rừng, nên việc đó (Việc gặp thú dữ) cũng là bình thường.

Anh ta gật đầu rồi quay ra sau lưng nói gì đó với những người kia làm mắt họ nhìn Thuận Thiên ngày càng nóng bỏng. Sau đó thanh niên áo đỏ kia quay lại nhìn Thuận Thiên, tay chỉ vào nhóm người rồi làm dấu hiệu mời ý muốn mời hắn về bản của mình.

Thuận Thiên thấy vậy liền gật gật đầu rồi cất bước theo sau nhóm người này.

-----oOo-----

Bây giờ đã là xế chiều, Thuận Thiên cố nén hơi thở mệt mỏi của mình, dò dẫm bước theo nhóm người kia. Trái với sự mệt mỏi bơ phờ của hắn, nhóm người kia vẫn bước từng bước êm ái, chắc nịch. Ngọn đèn pha gắn trên tay vẫn bình thản soi tới từng khoảng tối trước mặt.

Có nhiều lần cây súng sẵn tự chế trên tay họ nhướng lên rồi lại hạ xuống. Những con thú nhai nhép thì bỏ qua không bắn. Khi thì lại nín thở nấp trong rừng chờ đợi loài thú dữ đi qua. Họ vẫn đang cố tìm một con nai, con hoẵng để đủ đãi đám bạn đang chờ ở bản làng.

Trong đám thợ săn gao cội ở đây, thanh niên áo đỏ tuy chưa phải là tay nức tiếng nhất nhưng cũng đủ để đám bạn săn nể phục mà đưa lên đứng đầu nhóm săn. Với cái vốn săn bắn của hắn sau nhiều năm rèn đúc tài thiện xạ qua nhiều lần săn bắn đã đủ khiến người trong bản tin chắc rằng khi hắn đã xách súng tiến vào rừng là chẳng mấy khi về không. Những người còn lại thì cầm một cây tre dài đã được vót nhọn làm vũ khí hoặc một cây rựa dài, ánh mắt lúc này cũng dòm chừng xung quanh. Có đôi khi, chỉ một tiếng xột xoạt cũng đủ làm họ dừng chân lại mà dò xét.

Săn bắn trong rừng là một việc rất nguy hiểm. Với những loài hiền lành như nai, hoẵng thì chẳng có gì là đáng sợ. Nhưng với những loài hung dữ như heo rừng hay hổ nếu không có kinh nghiệm săn bắn liền có thể mất mạng như chơi. Đây quả là cuộc đi săn đầy hấp dẫn nhưng cũng đủ để làm người ta hồi hộp đến ngạt thở.

Nhưng dù bất luận như thế nào thì những con thú nhỏ hay những con thú mang thai nhất thiết phải để lại, tránh đuổi tận giết tuyệt.

Lúc này, Thuận Thiên tay cũng cầm một cây chông vót nhọn bước theo sau nhóm người kia, ánh mắt cũng tập trung dòm chừng xung quanh.

Đoàng!

Chợt một tiếng súng vang lên khiến Thuận Thiên giật nảy mình. Sau một phút định thần, hắn mới lao theo phía sau nhóm săn tiến về phía trước.

Lúc này, trước mặt nhóm săn là một con hoẵng cái đang đuổi bốn chân nằm bất động, lưỡi thè ra như đang ngáp dài chờ chết. Đôi mắt trong veo vẫn mở ra mơ hồ tỏ vẻ ai oán.

Thanh niên áo đỏ tiến lại gần con hoẵng nọ, tay sờ cổ con hoẵng. Sau đó quay ra sau lưng gọi hai người khiêng con hoẵng này về bản.

Cuộc đi săn lúc này dường như đã kết thúc! Nhóm người chuẩn bị quay trở về bản làng.

Thuận Thiên thấy vậy cũng thở ra một hơi, đây là lần đi săn đầu tiên của hắn, tất nhiên cũng không tránh khỏi có chút hồi hộp cùng sợ hãi.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tới Bản Làng!

Lúc này đã là xế chiều, bên trong khu rừng cũng đã tối đen như mực, giờ tay lên cũng không nhìn thấy ngón.

Ở trên một con đường mòn cây cối rậm rạp có một đoàn người nhân số khoảng năm, sáu người. Đứng đầu đoàn người là một thanh niên áo đỏ, tay đang cầm một cái đèn pha loại vừa chiếu thẳng về phía trước vừa mờ mờ tiến lên.

Đây đúng là nhóm người thuộc dân tộc Xo-Đăng mà Thuận Thiên đang đi theo.

Qua từng đoạn đường rừng đất đá mấp mô, dốc cao ngất ngất, cùng với lối mòn nhỏ xíu bị cây cối rậm rạp mọc chen nhau sát rạt che phủ hết cả lối đi. Thuận Thiên bước từng bước bằng đầu mũi chân trước rồi mới đến gót sau. Tuy điều này tưởng như rất đơn giản, nhưng thật ra lại chính là một cực hình khó chịu. Đường đi đã dốc, trơn, có những đoạn miệng người đi sau muốn cắn gót người kia trước mà cứ phải rón rén để tránh tạo tiếng động lớn khiến thú rừng bỏ chạy.

Bên ngoài trời lúc này tuy se se lạnh nhưng mồ hôi hắt đã vã như tắm. Đôi chân do đi rón rén một thời gian dài lúc này cũng đã tê dại phần nào.

Nhưng hán cũng không muốn nghỉ ngơi, phần nào đó vì muốn đến bản làng kia thật nhanh để khỏi phải ngủ trong rừng.

Chợt, người thanh niên áo đỏ đứng đầu nhóm khoát tay ra dấu dừng lại. Tức thì, cả đoàn người liền im phăng phắc, nằm bẹp xuống đất.

Mà phía bên cạnh Thuận Thiên chợt có một bàn tay đưa ra ngăn miệng hán lại, một bàn tay khác lại chụp đầu hán ép xuống đất.

Suyt!

Người đó ra hiệu bằng miệng bảo Thuận Thiên đừng lên tiếng.

Ừmmmm!

Một con heo rừng rống một tiếng dài. Sau đó dừng lại một chút rồi bỏ đi.

Thì ra họ tránh con heo rừng kia!

Không phải là những người này không thể bắt heo rừng, mà là họ chỉ đi săn làm mồi nhậu nên không mang theo nhiều người để mang vác như những cuộc đi săn tập thể.

Đoàn người đứng dậy, tiếp tục tiến về phía trước.

Đoàng!

Sau một hồi len lỏi trong rừng thì Thuận Thiên lại nghe thấy tiếng súng. Hán lẩm bẩm: "Lại bắn trúng nữa chẳng?"

Vừa nói xong thì làn cây phía trước bỗng sột soạt, hán chưa kịp nhìn thấy gì thì một con chồn rơi xuống phía trước đoàn người, nằm dưới đất thoi thóp.

Một người trong nhóm bước tới phía trước nắm đuôi nó lên đập vào thân cây một cái thật mạnh. Lúc này con chồn mới chết hẳn. Sau khi thu được chiến lợi phẩm, họ lại tiếp tục tiến tới. Chốc chốc ánh đèn pha lại dừng rồi tiếp tục đi tiếp. Mà những người này chỉ nhắm hướng rồi tiến tới mà không bao giờ sợ lạc.

Thời khắc dần trôi đi. Bóng đêm cũng phủ lên từng ngọn cây tạo nên những hình dạng ghê rợn. Ánh đèn sẵn trên tay nhóm người vẫn cứ chiếu về phía trước.

-----oOo-----

Nhóm săn về tới bản thì trời cũng đã về khuya.

Lúc này, bản làng có vẻ khá là nhộn nhịp. Từng đoàn người vừa nhảy vừa hát bên cạnh ngọn lửa lớn giữa khoảng trống của những căn nhà rông.

Thanh niên khoác áo choàng đỏ dẫn đầu đoàn săn tiến đến nói gì đó với một ông cụ chừng sáu bảy chục tuổi ăn mặc đẹp đẽ, lúc này đang ngồi uống rượu chén bên cạnh đống lửa.

"Thưa già làng, trong lúc đi săn, chúng tôi bắt gặp một người thanh niên rất kỳ lạ."(Tiếng Khmer)

"Kỳ lạ như thế nào?" Già làng có chút ngạc nhiên hỏi.

Thanh niên liền tường thuật lại những hành động của Thuận Thiên khi gặp hổ cùng với khi ở trong rừng. Già làng chăm chú nghe sau đó cười khà khà.

"Đưa anh ta lại đây!" Già làng phân phó.

"Vâng ạ!" Thanh niên gật đầu, sau đó tiến lại gần Thuận Thiên ra dấu mời.

Già làng nhìn Thuận Thiên lên tiếng: "Chào người bạn trẻ!" (Tiếng Việt)

"Chào ông!" Thuận Thiên có chút bất ngờ nhưng sau đó cũng chào ông cụ.

"Mời cậu ngồi! Nhìn cậu ta lại nghĩ đến những người bạn thường đến đây tham quan. Mà sao cậu mà lại xuất hiện trong rừng sâu vậy? Nghiên cứu à?" Già làng mời Thuận Thiên ngồi xuống, sau đó lại mạch lạc dùng tiếng Việt thuần chất đặt câu hỏi với hắn.

"Thưa cụ. Tôi vốn bị lạc xe khách trong chuyến đi đến thành phố Hồ Chí Minh, nguyên nhân nói ra quả thật rất dài." Thuận Thiên trả lời.

"À, hóa ra là vậy."

Già làng gật gù tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lại hỏi: "Thế cậu vẫn muốn về thành phố Hồ Chí Minh à?"

Thuận Thiên gật đầu đồng ý.

"Nếu vậy có lẽ cậu phải đợi rồi. Chừng ba ngày nữa, mới có một đoàn tham quan từ thành phố Hồ Chí Minh về đây. Khi đó, cậu mới có thể quá giang quay về."

"Ba ngày?" Thuận Thiên thở dài, hai ngày nữa hắn phải vào học rồi.

"Không! Họ ở đây tham quan ba ngày, nếu cậu muốn quá giang. Có lẽ phải ở đây một tuần." Già làng cười hi hi nói.

"Sặc! Những một tuần cơ à." Thuận Thiên tròn mắt, tròn đen đảo một vòng. Sau một phút mặc niệm, hắn mới thở ra một hơi.

"Thôi được, một tuần thì một tuần."

"Được rồi, có lẽ cậu cũng đã mệt, thôi thì hãy nghỉ ngơi sớm đi." Già làng dùng tiếng Việt nói với Thuận Thiên, sau đó lại dùng tiếng Khmer phân phó: "Người đâu, dẫn người bạn trẻ này đến một căn nhà Dông (cách gọi căn nhà rông của người Xơ-Đang) đi!"

Một cô gái ở gần đó chột đứng dậy, theo đó dẫn Thuận Thiên đến một căn nhà rông, nóc và mái tạo thành hình lưỡi rìu khổng lồ ngửa lên trời. Trên có hình sừng thú chót vót ở hai đầu.

Thuận Thiên tò mò nhìn căn nhà rông, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tận mắt một căn nhà của người dân tộc nên có phần hiếu kỳ.

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thôn Nữ Tắm Tiên!

Nhà rông được dân làng tạo dựng nên hoàn toàn bằng thảo mộc có sẵn ở địa phương. Kỹ thuật được dùng để xây dựng chỉ là lắp ghép và chằng buộc, không hề dùng đến đinh sắt hay dây thép.

Thuận Thiên nhìn căn nhà rông, trong miệng thầm trầm trồ khen người tạo ra căn nhà này thật khéo léo. Hắn tiến lên từng bậc thang gỗ, bước vào cửa trung tâm nhà rông.

Vách nhà rông này được làm bằng những tấm gỗ xẻ mỏng, dài chừng hai mét, chiều ngang khoảng nửa mét, đóng dựng đứng sát vào nhau bao quanh hàng cột theo đúng chu vi của một ngôi nhà. Cũng như bao căn nhà rông truyền thống khác, căn nhà này cũng bố trí ba cửa ra vào. Trong đó, cửa chính nằm ở giữa vách trước và hướng thẳng về ngọn núi nơi có ngọn suối chảy qua. Cửa phụ hướng Đông có máng nước chảy về nên thường bố trí các vật dụng nấu nướng và sinh hoạt. Cửa hướng Tây lại được mở những khi nhà đông khách hoặc dịp có lễ hội. Khách cũng được đón tiếp từ cửa này. Ngoài ra, hai vách bên cũng được bố trí hai cửa.

Mà cô gái kia, sau khi đưa Thuận Thiên đến đây thì cũng rời đi một lát rồi trở lại với một miếng thịt lớn và một bát cơm.

Thuận Thiên thấy vậy cũng gật đầu cảm ơn.

Cô gái cũng không nói năng gì, cúi người chào rồi đóng cửa lại rồi rời khỏi.

Sau khi ăn xong, Thuận Thiên cũng không buồn làm việc khác nữa, Hấn nằm xuống chõng tre rồi lăn ra ngủ khi.

-----o0o-----

5:00 AM ngày 26 tháng 9 năm 2011.

Oáp!

Thuận Thiên ngáp dài, vươn vai theo thói quen lại vò đầu. Do không quen với chỗ mới nên hấn không ngủ được nhiều.

Xoa xoa cái gáy đang ê nhức, Thuận Thiên mắt nhắm mắt mở quờ quạng cái ba lô bên cạnh sau đó mới lôi ra một cái bàn chải, một tuýp kem đánh răng Colgate cùng một bộ quần jean áo sơ mi.

Hấn lão đảo mở cửa nhà rộng, lách thếch bước xuống từng bậc thang. Nhưng do còn chưa tỉnh ngủ, nên khi hấn bước xuống được ba bậc thì chân trái lại vấp trúng chân phải rồi ngã lộn cổ xuống cầu thang.

Tất nhiên Thuận Thiên cũng chẳng dại mà tiếp đất bằng đầu. Ngay khi vừa sắp chạm đất, hấn khéo léo xoay người, thành ra chỉ bị trầy xước nhẹ.

"Hic hic, đau thật." Thuận Thiên nhìn vết trầy trên tay, miệng than khổ không ngừng.

Sau một hồi, hấn mới nhớ rằng mình còn phải vệ sinh thân thể nên đành phải gác công cuộc than vãn này lại. Cất bàn chải, quần áo tiến tới khe suối gần đó.

Vừa bước tới gần bờ suối. Ngay lập tức, hấn liền ngớ người. Mũi mơ hồ phun ra một tí máu cam.

Trước mặt hấn là một cảnh xuân sắc ngàn năm một thuở!

Lúc này, dưới con suối tinh khiết ẩn hiện thân hình tuyệt mỹ của các cô gái dân tộc Xo-Đăng. Làn da trắng ngần nháp nhô, huyền ảo trong làn nước mát lạnh trong xanh của núi rừng khiến các cô gái như những tiên nữ trong bức tranh thủy mặc.

Thuận Thiên vuốt mũi, tạm thời lau đi vài giọt máu cam. Hấn tạm thời nấp vào một bụi cây gần đó, trong đầu hai chột có hai giọng nói chen ngang suy nghĩ của hấn.

Cầm thú: "Ngươi nên xem đi! Không xem lại phí cơ hội trời cho!"

Thánh nhân Thuận Thiên: "Bạn tốt, ngươi không nên xem nữa. Nó sẽ làm đen tối đầu óc ngươi đấy!"

Cầm thú: "Xem sẽ làm tăng hiểu biết của ngươi về phụ nữ!"

Thánh nhân: "Ngươi mà xem nhất định sẽ có lỗi với vợ tương lai của mình."

Cầm thú: "Ê thằng thánh nhân kia, mày không đối nghịch với tao thì không vui à?"

Thánh nhân: "Bình tĩnh nào, tức giận sẽ mau mọc mụn!"

Cầm thú nghe đến đó, lòng không cảm được tức giận. Từ sau lưng rút ra một cây mã tấu rồi lao về phía Thánh nhân.

Mà bên kia, Thánh Nhân cũng không hiền lành gì, tay cũng rút dao phay mang ở sau lưng ra, lao tới solo(một đấu một) với Cầm thú.

Làm thánh nhân hay làm cầm thú bây giờ?

Là thánh nhân chiến thắng cầm thú hay là cầm thú cầm dao phay chém chết thánh nhân?

Trong lòng Thuận Thiên rất là phân vân, đột nhiên nhớ tới một đoạn kinh Phật đã từng đọc trong truyện Tây Du Kí. Do đó, hấn quyết định đọc thử xem có tác dụng gì hay không:

"Quan tự tại Bồ Tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá lợi tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thụ tướng hành thức, diệt phục như thị. Xá lợi tử, thị chư pháp không tương, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm. Thị cố không trung vô sắc, vô thụ tướng hành thức, vô nhãn nhĩ tị thiệt thân ý, vô sắc thanh hương vị xúc pháp, vô nhãn giới, nãi chí vô ý thức giới. Vô vô minh, diệt vô vô minh tấn, nãi chí vô lão tử, diệt vô lão tử tấn. Vô khổ tập diệt đạo, vô trí diệt vô đắc. Dĩ vô sở đắc cố, bồ đề tát đóa, y bàn nhược ba la mật đa cố, tâm vô quái ngại, vô quái ngại cố, vô hữu khủng phố, viễn li điên đảo mộng tưởng, cứu cánh niết bàn. Tam thế chư phật, y bàn nhược ba la mật đa cố, đắc a nậu đa la tam miệu tam bồ đề...(1)."

-----o Chú thích o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Kẻ Trộm?

Á!

Thuận Thiên đang tụng kinh, chợt nghe một tiếng rú từ bên trong suy nghĩ.

Hóa ra lúc này, cảm thú đã thành công lợi dụng sơ hở của thánh nhân rồi chém chết hắn.

1-0 cho cảm thú

Thuận Thiên thấy vậy, kinh cũng không thèm đọc tiếp, miệng than một câu kinh điển của nhà Phật: "Ta không vào địa ngục thì ai vào!"

Sau đó liền mở mắt ra, nhìn về con suối.

Nhưng bóng dáng của những cô gái Xơ-Đăng đã khuất ở phía xa rồi.

Hóa ra trong lúc hắn đấu tranh trong suy nghĩ và đọc kinh, những cô gái kia lại đã tắm xong và thay đồ đi mất.

Thuận Thiên mồm chữ A, miệng chữ O. Mãi mới khép lại được. Sau một hồi ngó trái nhìn phải, hắn mới rời khỏi bụi cây rồi tiến lại bờ suối.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi, Thuận Thiên cởi quần áo ra, nhẹ nhàng bước xuống suối. Lúc này, trời se se lạnh nhưng nước suối lại khá ấm áp.

Thuận Thiên nhắm mắt lại, bơi ngửa đầu, vừa suy nghĩ những chuyện vừa xảy ra mấy ngày hôm nay vừa nghĩ cách đối phó như thế nào khi đến thành phố gặp ông chú.

Sau một hồi, hắn mới choàng tỉnh, bơi lại bờ suối mặc quần áo.

Nhưng, quần áo hắn để trên bờ đã biến mất từ lúc nào rồi!

Chết tiệt!

Thuận Thiên rửa thắm. Đôi mắt lão liên nhìn khắp mọi phía.

Lúc này trời mới tờ mờ sáng, thường thì người Xơ-Đăng sẽ dậy sớm làm rẫy. Nhưng vì hôm qua đã nhậu suốt khuya nên hôm nay họ sẽ nghỉ ngơi ở nhà.

Thuận Thiên thở ra một hơi, cầm kem đánh răng và bàn chải, hai vật dụng còn sót lại, chạy như bay về lại nhà rông.

Hắn thở hồng hộc, lục lọi ba lô. Lúc này, trong ba lô chỉ còn một bộ đồ cuối cùng.

Thuận Thiên thở ra một cái rồi nhanh chóng mặc vào.

Sau khi mặc xong quần áo, hắn mới lại bước ra khỏi căn nhà rông. Bước từng bước dạo quanh một chút, trong lòng suy nghĩ về người trộm quần áo kia.

Lắc lắc đầu, Thuận Thiên thở ra một hơi, bỏ qua chuyện này, tiếp tục chuyên tâm tham quan bản làng.

Người Xơ-Đăng ở đây định cư ở lưng chừng những sườn núi trọc hình bầu dục, mỗi nóc có khoảng vài chục hộ gia đình bố trí vây quanh nhà rông. Mỗi nhà sàn được bảo vệ bằng hàng rào gỗ khép kín có lối ra và cổng vào. Họ ở nhà sàn thấp vừa hình chữ nhật, mái lợp tranh, vách bằng gỗ, sàn trên dùng để ở và sinh hoạt, phần dưới để đồ dùng và nuôi gia súc.

Ó ó o o...

Lúc này, gà cũng đã gáy báo hiệu một ngày mới đã đến, đâu đó cũng xuất hiện bóng dáng những người phụ nữ dân tộc Xơ-Đăng đang giặt gạo.

Thuận Thiên thấy vậy, cười cười tiến lại phụ giúp, dù sao đã ăn không của người ta, ầu cũng nên giúp chút gì đó.

Nhìn thấy Thuận Thiên tiến tới, người phụ nữ Xo-Đặng kia cũng hơi bất ngờ. Nhưng nhìn thấy hần muốn phụ, lại có vẻ mặt rất có thành ý nên cũng vui vẻ đưa cây chày giã gạo cho hần.

Ban đầu, Thuận Thiên giã gạo khá đều, liên tục giã hết hai bồ thóc, nhưng đến bồ thóc thứ ba. Hần lại không thể tiếp tục giã tiếp.

Người phụ nữ kia thấy vậy cũng chỉ cười cười, nhận lấy chày từ tay của Thuận Thiên rồi tiếp tục công việc.

Thuận Thiên cười ngượng ngùng, miệng huyết gió già lảng rồi bỏ đi chỗ khác.

"Này, cậu trai trẻ!" Một giọng nói từ đâu đó gọi hần.

Thuận Thiên xoay người, tìm nơi phát ra tiếng nói.

"Ta ở đây!" Người kia lại lên tiếng.

Hóa ra người gọi hần chính là già làng.

"A, chào ông!"

Thuận Thiên thấy già làng gọi thì cười cười rồi bước đến chào một tiếng.

"Hi hi, chào cậu bé! Hôm qua ngủ có ngon không?" Già làng hỏi thăm hần.

"Vâng, tuy chưa quen với nơi đây nhưng cháu vẫn ngủ khá ngon giấc." Thuận Thiên cũng thành thật trả lời.

"Ừ, cậu đã đói chưa, chúng ta cùng vào ăn sáng nào." Già làng mời hần.

"Làm phiền ông vậy." Thuận Thiên mỉm cười, cũng không từ chối.

Già làng gật đầu, sau đó lại đi tới một căn nhà rộng lớn rồi tiến vào đó.

Thuận Thiên đi theo phía sau, ánh mắt ngó nghiêng nhìn căn nhà rộng này. So với căn nhà rộng đêm qua hần ở quả là khác nhau một trời một vực. Bỏ qua độ lớn cùng cách sắp đặt và bố trí nê nếp những vật dụng sinh hoạt. Căn nhà này được trang trí bằng kỹ vật gia truyền quý báu của cả bản như: công chiêng, chơé, trống, nôi đồng tại một giá kỹ lưỡng nằm sát phía bên trên vách.

Thuận Thiên trầm trồ những vật này. Lòng lại thêm kính phục những nghệ nhân đã làm nên những đồ vật tinh xảo như thế.

Chốc lát sau, hần cũng tạm rời mắt khỏi những vật mỹ nghệ này, cùng già làng bắt đầu bữa ăn sáng.

Bữa ăn này gồm hai món chính là thịt con Dúi nướng ống(1) cùng rau dón bóp chua(2) ăn kèm với com lam(3). Do lạ miệng nên Thuận Thiên ăn rất nhiều.

Sau bữa ăn, hần lại tán dóc với già làng vài câu rồi tiếp tục tham quan bản.

-----o Chú thích o-----

(1)Thịt con Dúi nướng ống: Con Dúi là đặc sản của Tây nguyên, con Dúi thường sống dưới ống le, thức ăn chính của Dúi là rễ cây le, vì thế thịt Dúi săn chắc, thịt Dúi tẩm gia vị, bỏ vào ống nửa để nấu.

(2)Rau dón: thường mọc ở ven suối, hái rau về chần sơ với nước sôi, cho gia vị vào bóp chua, ăn kèm với thịt Dúi nướng và com lam tạo cảm giác ngon miệng, bổ dưỡng.

(2)Com lam: là món ăn cơ bản của người Xo-Đặng. Do nấu cùng nước dừa tươi và nếp hương trong ống nứa nên tạo ra hương vị đậm đà.

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đoàn Người Kỳ Lạ.

Sau khi đi tham quan quanh bản vài vòng, Thuận Thiên mới bước về căn nhà rộng của mình.

Và một cuộc gặp mặt thú vị cũng đang chờ đợi hắn ở phía trước!

Thuận Thiên vận cổ, đưa tay vò vò đầu. Lúc này, tóc trên hắn do bị cháy một bên nên lúc vò đầu trông thật hài hước.

Mà Thuận Thiên tất nhiên cũng không để ý đến điều đó, bước chậm chậm trở về ngôi nhà rộng. Hắn ngáp dài một cái rồi bước lên cầu thang.

Thuận Thiên cũng không thèm nhìn, ngã lưng ngay xuống chõng tre.

Oáp!

Không hiểu sao dạo này mình lại hay buồn ngủ.

Than thàn một tiếng Thuận Thiên chìm vào giấc ngủ.

-----o0o-----

Ba ngày rớt cuộc cũng nhanh chóng trôi qua.

8:56 AM ngày 29 tháng 9 năm 2011

Lúc này, trên con đường mấp mô gạch đá dẫn lên bản của người Xơ-Đang đang có một chiếc xe Toyota mười sáu chỗ kiên trì lăn bánh.

Kétttt!

Sau một quãng đường mấp mô, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại.

Cạch!

Cửa trước bên phải của xe bật mở, một người tài xế tuổi chừng năm, sáu mươi tuổi bước ra.

Những người bên trong xe cũng bước xuống. Nhìn sơ qua ước chừng có khoảng trên dưới mười người, nam có nữ có.

Sau khi ổn định hàng ngũ, gã tài xế nhìn những người này, giọng nói chột trở nên trịnh trọng: "Chúng ta đến đây vì một nhiệm vụ..."

Ngừng lại một chút, gã nhấn mạnh: "Nhiệm vụ của chúng ta chính là đem tiểu thư an toàn trở về."

"Tiểu thư bị bắt cóc sao?" Một thanh niên trong nhóm hỏi, bên trong mơ hồ có chút bất ngờ.

Đoàn người nhất thời xì xầm.

"Tiểu thư đã bỏ trốn khỏi nhà vào hai ngày trước. Theo tình báo ta vừa nhận được, có người tìm thấy tung tích của tiểu thư ở khu vực này. Nhưng theo một nguồn tin khác, hai ngày trước ở nơi đây đã xảy ra một trận đại chiến giữa hai Tôn Giả cấp 5 là Phong Hành Giả và Không Tôn Giả, nên gia chủ rất lo lắng cho an nguy của tiểu thư. Nhưng do có việc bận và đang ở nước ngoài cho nên ngài đã yêu cầu ta phải mang tiểu thư an toàn trở về." Gã tài xế nói một mạch.

"Tại sao tiểu thư lại bỏ trốn nhỉ?" Một cô gái trong nhóm có chút thắc mắc xoay qua hỏi người bên cạnh.

"Suyt, im lặng để tổng quản nói tiếp đi." Người kia có lẽ cũng không rõ sự tình cho lắm.

"Hừ, đây là chuyện mà chúng ta không nhất thiết phải biết. Các người cũng không cần tò mò, cứ làm tốt nhiệm vụ được giao là được rồi." Gã tài xế nói.

"Rõ!" Đoàn người đồng thanh đáp.

Sau một hồi bàn bạc, cuối cùng đoàn người bỏ lại chiếc xe Toyota mười sáu chỗ tại đây rồi bắt đầu tiến lên bản.

-----o0o-----

Thuận Thiên ngáp dài, mấy ngày nay hắn khá là rảnh rỗi. Cho nên ngoại trừ thời gian ăn uống, dạo chơi thì hắn cũng chỉ biết ngủ với ngủ mà thôi.

Lúc này, Thuận Thiên đang bước ra bên ngoài bản. Hôm nay đã là ngày thứ ba kể từ khi hắn đến đây. Theo lời của già làng, trong ngày này sẽ có một đoàn khách lên đây tham quan.

Phù!

Thuận Thiên thở ra một cái, hắn đã trẻ học một ngày rồi.

Lúc này, ở đầu bản, có một đoàn người đang đi tới.

"Này! Anh bạn kia!" Một người gọi hắn.

"Hả? Gọi ta sao?" Thuận Thiên có chút bất ngờ nhưng cũng tiến lại.

"Các vị có chuyện gì cần ta giúp sao?" Thuận Thiên chớp chớp đôi mắt, lộ ra vẻ mặt ngây thơ.

"À, cho tôi hỏi, đây đúng là bản làng của người dân tộc Xơ-Đang phải không?" Người kia lại hỏi.

"Đúng vậy! A, phải chăng các vị chính là đoàn khách du lịch kia?" Thuận Thiên gật gật đầu. Sau đó lại nhớ đến cái gì đó nên bật thốt.

"Đúng vậy. Hiện chúng tôi đang muốn gặp già làng." Gã kia cười hi hi đáp.

"Vậy mời các vị đi theo tôi." Thuận Thiên làm bộ đáng mời. Sau đó lại bước đi trước dẫn đường.

Sau khi dẫn đoàn người đến gặp già làng, công việc của hắn cũng kết thúc. Xoay người, Thuận Thiên quay trở lại nơi ở của mình.

-----o0o-----

Ở trong căn nhà rộng lớn của bản. Lúc này, người tài xế của đoàn người đang vui vẻ nói chuyện với già làng.

"Chào già làng, chúng ta lại gặp nhau lần nữa rồi." Gã tài xế cười hi hi hỏi thăm già làng.

"Ừm, tính ra cũng đã là một năm. Kể từ sau cái này đó." Già làng gật gật đầu.

"Hà hà, lần này chúng tôi có việc gấp cần vào rừng nhiều ngày, mong già làng phái người dẫn đường cho, thù lao cũng có thể thương lượng thêm." Gã tài xế sau một hồi hỏi thăm qua loa liền đi vào vấn đề chính.

"Vào rừng vài ngày sao?" Già làng ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, chuyện này đối với chúng tôi rất là quan trọng a." Gã tài xế lắc lắc đầu, tạo ra bộ dáng khá là gấp gáp.

"Nhưng hai hôm trước đã có người gặp hổ bên trong rừng." Già làng vẫn muốn khuyên can.

"Chúng tôi sẽ không tiến sâu vào rừng đâu." Gã tài xế vẫn kiên trì.

"Thôi được rồi, ta sẽ phái người am hiểu đi rừng trong bản đi theo các đoàn người vậy." Già làng sau một hồi cân nhắc, cuối cùng vẫn là đồng ý.

"À, ở đây có một người bạn trẻ lạc trong rừng, và cũng muốn trở về thành phố Hồ Chí Minh. Khi trở về các anh hãy dẫn theo hắn nhé." Người mà già làng nhắc đến dĩ nhiên chính là Thuận Thiên.

"Được rồi." Người tài xế cũng sáng khoái đồng ý.

"Thành giao."

"Thành giao." Hai người bắt tay nhau, xem như đã đồng ý cho vụ giao dịch này.

"Khi nào các người tiến vào rừng?" Ngừng một lát, già làng chợt hỏi.

"Ăn uống xong chúng tôi sẽ đi." Gã tài xế đáp.

"Được rồi. Ta sẽ sắp xếp." Già làng gật đầu, sau đó mới gọi người dẫn đoàn người đi ăn uống nghỉ ngơi.

-----o0o-----

-----o Profile 0-----

.<http://shareimage.org/images/mp0tpbe0sk9sgnstp3ig.jpg>

Họ và tên: Trần Thuận Thiên

Ngày sinh: 11 tháng 11 năm 1993

Tuổi: 18

Nghề nghiệp hiện tại: Sinh Viên

Chiều cao quảng cáo: 173cm

Chiều cao thực tế: 171cm

Cân nặng: 70kg

Phân tích năng lực hiện tại:

Cấp bậc dự năng hiện tại: Cấp 1 (Cấp thấp nhất)

Trí lực: Không rõ

Trình độ lực lượng: Cấp D(người bình thường, dự tính có thể thừa nhận tối đa gấp 1 lần trọng lượng cơ thể)

Tốc độ: Dự tính tốc độ lớn nhất là 100km/giờ

Sức chịu đựng: Cấp E (khả năng chịu đựng quá kém cỏi)

Năng lượng: Cấp D (trong cơ thể mục tiêu có năng lượng Phong dị năng, tạm thời chưa thể nắm bắt)

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tin Xấu

Sau khi được dẫn đến nhà rộng Thuận Thiên đang ở, đoàn người mới ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Thưa tổng quản, chúng ta làm thế nào để tìm thấy tiểu thư?" Một gã thanh niên trong đoàn người tiến lại gần gã tài xế. (Từ sau đoạn này ta sẽ gọi gã tài xế kia là tổng quản)

"Hừ, gia chủ vốn đã cài trên người tiểu thư một cái định vị GPS, nên chỉ cần tiểu thư nằm trong phạm vi một trăm ki-lô-mét vuông là chúng ta sẽ có thể nhận được tín hiệu ngay." Lão tổng quản móc từ trong người ra một cái máy màu đen có kích thước bằng một trái lựu đạn tiêu chuẩn.

"Định vị GPS sao?" Thanh niên kia lộ ra một vẻ mặt cực kỳ ngây thơ, trong giọng nói lại mang theo một tia không hiểu.

"Hừ! Các ngươi thật sự đã quá lạc hậu rồi, thứ sản phẩm công nghệ cao thế này mà cũng không biết?" Lão tổng quản ngạc nhiên.

"Cái này dùng như thế nào?" Gã thanh niên kia giật lấy cái vật kia. Sau đó lại tập trung nhìn thật kỹ như sợ bỏ qua một chi tiết nào vậy. Những người khác thấy vậy cũng đưa tai lên nghe ngóng.

"Thôi, các ngươi đã không biết thì ta sẽ nói cho các ngươi biết. Hệ thống Định vị Toàn cầu(GPS) là hệ thống xác định vị trí dựa trên vị trí của các vệ tinh nhân tạo. Trong cùng một thời điểm, tọa độ của một điểm trên mặt đất sẽ được xác định nếu xác định được khoảng cách từ điểm đó đến ít nhất ba vệ tinh. Tuy được quản lý bởi Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ, chính phủ Hoa Kỳ cho phép mọi người trên thế giới sử dụng một số chức năng của GPS miễn phí, bất kể quốc tịch nào." Lão già làm ra bộ mặt thật sự uyên bác, vừa cười vừa giảng giải cho nhóm người.

"Tôi vẫn chưa hiểu rõ công dụng của nó cho lắm." Gã thanh niên sau một hồi suy nghĩ, lại lắc đầu. Trong mắt đã mờ mịt lại càng thêm mờ mịt.

"Quác quác. Cái lũ đầu to óc bo bo này. Ăn học làm gì đến cái định nghĩa để hiểu như vậy cũng không biết." Lão tổng quản sau khi vui vẻ giảng giải, lại nhìn thấy vẻ mặt này của gã thanh niên thì không kiềm được tức giận, miệng chửi đồng lên.

"Á, chúng tôi vẫn học tập theo lão Phúc mà?" Thanh niên kia cười khổ trả lời.

"Các ngươi học cái gì từ hắn?" Lão tổng quản có chút hiếu kỳ, tạm thời đè nén cơn giận rồi hỏi.

"À, sáng thì chạy một trăm cây số, sau khi trưa xong thì luyện tập đối kháng, buổi tối thì theo lão Phúc đi săn giết thú dữ."

"Ngoài những thứ đó các ngươi có làm gì khác không?" Lão tổng quản lắc đầu, chắc lưỡi hỏi.

"Đúng rồi, chúng tôi còn ngồi thiền để tăng cường từ khuya tới sáng nữa." Thanh niên kia cười hi hi đáp.

"Hóa ra là vậy." Lão tổng quản thở dài một hơi, trong lòng thầm rủa: "Cũng tại cái tên già mắc dịch kia không cho các người ra ngoài học hỏi mà các người trở nên lạc hậu đến thế. Bởi vậy cũng đừng trách ta."

Trầm ngâm một chút, lão tổng quản thu lại máy định vị GPS, sau đó lại phán một câu.

"Sau này ta sẽ báo việc học tập của các người cho gia chủ. Kế đó chắc chắn ngài sẽ có biện pháp thay đổi cách học cho các người." Lão tổng quản nhếch miệng nói.

Đúng lúc đó, người của dân tộc Xo-Đang cũng đã đem đồ ăn tới.

"Thôi, các người cứ ăn trước đi, ta vẫn chưa đói." Lão tổng quản nói, sau đó từ cầu thang ra khỏi nhà rộng đi ra ngoài.

Đúng lúc này, lão ta lại gặp Thuận Thiên.

"Ô hô, chào cậu bé." Lão ta cười cười tiến tới bắt chuyện với Thuận Thiên.

"A, chào ông tài xé." Thuận Thiên cũng không ngần ngại tiếp lời.

"Ha ha, cậu là người bị lạc trong chuyến đi đến thành phố Hồ Chí Minh sao?" Lão tổng quản chợt nhớ đến lời nhờ vả của già làng.

"Đúng vậy. Tôi lạc chuyến xe của mình vào khoảng hai, ba ngày trước." Thuận Thiên vỗ vỗ đầu trả lời.

"Năm, sáu ngày trước?" Lão tổng quản nghe vậy có chút trầm ngâm, sau đó mới nói tiếp: "Có phải chiếc xe cậu bị thất lạc mang biển số 31C-5843?"

"Đúng vậy" Thuận Thiên luôn có thói quen ghi nhớ biển số xe mà mình đang đi.

"Vậy thì cậu quả thật là một người rất may mắn!" Lão tổng quản hí hóp mắt lại, nói một câu đầy thâm ý sâu sắc.

"Ông nói vậy nghĩa là sao?" Thuận Thiên rung mình, mắt trái giật giật, trong lòng chợt xuất hiện một linh cảm không hay.

"Mấy ngày trước, người ta phát hiện một xe khách mang biển số 31C-5843, hợp đồng chuyển đón khách từ thành phố Đà Nẵng về thành phố Hồ Chí Minh bị hủy hoại nặng. Bốn mươi một người trong xe, mười sáu người mất tích còn lại đều mất mạng."

"Sao cơ?" Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe tin tức này, Thuận Thiên cũng không khỏi chấn kinh.

"Tin tức này báo chí cả nước đều có đề cập không nhiều cũng ít, khi nào rảnh thì người cứ tìm mà xem." Lão tổng quản chắc lưỡi.

"Vậy khi nào đoàn người các ông về thành phố?" Thuận Thiên tạm bỏ qua sự kinh hãi của mình, đưa ra một câu hỏi khác.

"Ừm, mấy ngày này đoàn người bọn ta có việc riêng, tạm thời vẫn chưa biết khi nào mới về. Nhưng nhanh thì cũng một hai ngày, chậm thì năm sáu ngày." Lão tổng quản trầm ngâm một chút, sau đó lại đưa ra dự đoán.

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Theo Dấu

"Vậy sao?"

Thuận Thiên im lặng cân nhắc, trong lòng tự thấy trong khoảng thời gian ngắn không có việc gì to tát. Dù sao hắn cũng đã trễ thời gian đi học. Dù có trễ thêm vài ngày cũng chẳng có sao.

Trong lòng đã có quyết định, Thuận Thiên cũng không băn khoăn nữa. Hỏi thăm thêm vài câu hắn liền bỏ đi nơi khác.

Lão tổng quản híp mắt lại, nhìn bóng dáng của Thuận Thiên rời đi. Đường như lão có chút suy nghĩ gì đó nhưng cũng lắc đầu bỏ qua rồi trở lại nhà rông.

-----o0o-----

16:36 AM ngày 29 tháng 9 năm 2011

Đoàn người lúc này đã tiến sâu vào bên trong khu rừng. Lá khô ở đây rụng đầy khắp nơi, chân đạp trên mặt đất lập tức phát ra tiếng. Chung quanh, cây leo cỏ dại mọc rậm rạp che phủ đường đi trước mặt.

Khu rừng này không ngờ lại lớn vô cùng vô tận. Sau một buổi chiều tiến vào rừng, đoàn người đã đi đến một góc cổ thụ cao mấy trăm hay thậm chí là cả ngàn năm tuổi cao chót vót, sừng sững hiên ngang che phủ cả đất trời.

Xoẹt!

Lão tổng quản chém một cái, con rắn trước mặt liền đứt làm đôi.

"Loại rừng thiêng nước độc như thế này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, cỏ dại, cây leo thực quá dày đặc, xem chừng kể cả khi thú rừng mai phục ở cách mười thước cũng khó mà nhìn ra."

Người dẫn đường nhìn đám cỏ dại mọc um tùm trên mặt đất và những bụi gai mọc thành bụi dày đặc mà than thở.

Lão tổng quản không khỏi liếc nhìn đám cỏ dại xum xuê phải cao chừng nửa thân người ở trước mắt. Trong đó rất có thể rắn độc' đang ẩn náu. Hít một hơi thật sâu, lão mới tiếp tục đi tới, miệng dặn dò đoàn người phía sau:

"Cẩn thận!"

Sau khi nghe lời dặn dò của lão tổng quản, trong lòng những người kia lại càng thêm phần thận trọng.

Trời bất chợt mưa lất phất. Tuy lúc này mưa không lớn mấy nhưng với bầu trời âm ảm ở trên thì xem ra mưa cũng khó mà tạnh ngay.

Ở giữa chốn thâm sơn này, lá cây của cổ thụ dày đến nỗi mưa rơi cũng khó mà lọt, tuy nhiên có nhiều hạt mưa ngẫu nhiên len lỏi rơi được mà xuống đất.

Trong rừng này có quá nhiều đại thụ, cơ hồ che kín cả bầu trời. Nhìn thấy cảnh này, những người trong đoàn không khỏi nhớ lại kiến thức về cách sinh tồn trong rừng rậm mà lão tổng quản đã dặn dò trước lúc tiến vào.

Đó chính là phân biệt phương hướng!

Tại loại địa phương khó có thể nhìn thấy mặt trời này, nhất định phải học cách phân biệt được phương hướng.

Xoẹt!

Đoàn người lướt qua đám gai mây dày đặc chắn đường, vừa mới đi được chừng hai bước thì lại gặp một đám dây leo lớn khác.

Đoàn người tiếp tục chém đứt đám dây leo rồi tiến tới.

Cạch!

Lão tổng quản rút ra máy định vị GPS, ngón tay ấn lên cái nút duy nhất ở bên trên máy.

Tít tít xoẹt!

Trên tay lão, máy định vị GPS có hình dáng như trái lựu đạn chợt phát ra vài tiếng kêu tít tít. Sau đó chợt xòe ra thành một bông hoa. Ở giữa một màn hình LCD cực mỏng chợt nổi lên. Trên màn hình hiện thị ô màu đỏ yêu cầu cho dấu vân tay.

Lão tổng quản thấy vậy, ngón tay cái ấn lên màn hình.

Tít!

Màn hình đang màu đỏ chợt hóa thành màu xanh dương cùng dòng chữ:

"Yêu cầu nhập mật mã:"

Bíp Bíp Bíp!

Lão tổng quản tiếp tục ấn liên tục lên bàn phím ảo trên màn hình tạo thành một chuỗi ký tự cùng chữ số dài dằng dặc.

Tít!

Màn hình từ màu xanh dương sang màu vàng sau đó nhanh chóng xuất hiện một cái bản đồ.

Lão tổng quản nhấn vào một hình vẽ bên trên màn hình nhằm thực hiện lệnh "Tìm kiếm vị trí của thiết bị đã nổi."

Tách tách!

Cạnh máy chợt phát ra hai tiếng kêu. Sau đó một chiếc ăng ten liền bật lên.

Bípíp!

Màn hình chợt chuyển sang màu đỏ. Một biểu tượng dấu "!" hiện lên cùng dòng chữ "Không thể liên kết với thiết bị tương ứng".

"Hừ, vẫn chưa được." Lão tổng quản hừ lạnh, trong giọng nói dường như có chút khó chịu.

"Tiếp tục đi thôi!" Lão ta phân phó.

Đoàn người cũng không có ý kiến khác. Sau khi ăn một vài món lương khô liền tiếp tục công cuộc tìm kiếm.

-----o0o-----

17:25 PM ngày 29 tháng 9 năm 2011

Đoàn người đi được chừng một giờ nữa thì mưa lại càng lớn, trời cũng tối dần.

"Thưa ông, trời cũng đã chập tối, chúng ta có nên nghỉ ngơi rồi mai hẵng đi tiếp." Người dẫn đường thấy vậy liền đưa ra ý kiến với lão tổng quản.

"Được rồi! Tạm dừng ở đây may lại tiếp tục." Sau một hồi cân nhắc, lão cũng đưa ra quyết định.

Những thanh niên cùng cô gái trong đoàn người nghe thấy vậy thì gật gật đầu. Sau đó thuận thực lấy những vật dụng cần thiết rồi tạo hai căn lều lớn.

-----o0o-----

Cùng thời điểm đó, ở bên trong căn chòi lá mà Thuận Thiên đã từng ở.

Lúc này, căn chòi đang là nơi ở tạm thời của một cô gái. Với bộ quần áo đỏ rực như lửa bó sát bên ngoài. Những đường cong cực kỳ tiêu chuẩn của cô gái đều được tôn lên đầy đủ.

Dung mạo của diễm lệ tựa như thiên tiên. Đôi mắt ấm áp mà sáng như sao. Tóc dài xõa ngang vai, thân cao chân dài. Cùng với vòng eo nhỏ nhắn, bộ ngực đầy đặn.

Nói nghiêng nước nghiêng thành cũng không ngoa đối với vẻ đẹp của cô gái này!

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đuổi Kịp

Lúc này, cô gái đang ngồi trên một tấm phản trong góc của căn chòi tranh. Vẻ mặt nàng tư lự, dường như đang có chút âu sầu xen lẫn lo lắng. Miệng không ngừng lẩm bẩm: "Tiếp theo mình phải làm sao đây!"

Sau một hồi suy nghĩ vẫn vơ, cô gái chợt lắc đầu, dường như cố bỏ qua cái suy nghĩ trong đầu.

"Haizzz!"

Cô gái thở dài, ánh mắt nhìn ra bên ngoài. Rồi mới lục ba lô, đem ra vài món lương khô ăn cho đỡ đói.

Chừng mười lăm phút sau, cô gái cũng đã ăn xong. Sau khi uống một chút nước, nàng cũng không nghỉ ngơi mà ngả lưng xuống tấm phản mà chìm vào

giấc ngủ.

-----o0o-----

6:14 AM, ngày 30 tháng 9 năm 2011

Lúc này, cơn mưa rừng đã tạnh, gió cũng đã ngừng. Bầu trời kia nhẹ nhàng chiếu từng tia sáng ban mai đầu tiên xuyên qua tầng mây dày đặc lác đác rơi xuống mặt đất.

Trong rừng sâu, khắp nơi bao phủ một màn yên lặng. Nhưng sau chốc lát khi tia sáng đã lên khu rừng kia cũng dần trở nên huyền ảo trở lại. Ở nơi này, từng tiếng chim hót là âm thanh đầu tiên phá tan không gian yên tĩnh trong khu rừng. Những tia sáng rực rỡ xuyên qua cành cây như hồi sinh cả vùng rừng rậm đang chìm trong bóng đêm triền miên. Tại nơi nào đó, những con thú trong rừng cũng gọi nhau đón chào ngày mới.

Lúc này, đoàn người kia đã khởi hành. Qua khỏi những tán cây dày đặc, cây cỏ tán loạn ở dưới chân, họ lại tiếp tục tiến sâu vào rừng.

Hiện tại, lão tổng quản đang đi phía sau người dẫn đường, tay lão đang cầm máy định vị GPS.

Tít tít!

Lúc này, màn hình vẫn màu đỏ.

"Vẫn chưa thể kết nối với tiểu thư sao?" Một gã thanh niên hỏi.

"Ừ!" Lão tổng quản thở dài. Bọn họ ở khu rừng bạt ngàn vô tận này tìm kiếm đã nửa ngày nhưng rốt cuộc vẫn chưa phát hiện được gì. Ở đây ngoài cây ra cũng chỉ có cây, đường lại gồ ghề, khi thì lên dốc thật cao, lúc thì phải xuống. Thật làm con người ta đau đầu vô cùng. Đôi lúc lão cũng tự nghĩ: Có lẽ vì vậy mà nơi đây không có người sinh sống.

Tít!

Ngay lúc này, màn hình của máy định vị GPS chuyển sang màu xanh và dòng chữ: "Đã kết nối với thiết bị!".

Màn hình liền hiện lên một mũi tên tím chỉ địa điểm đoàn người hiện tại. Ở bên cạnh mũi tên mười cen-ti-mét là một dấu chấm đỏ.

"Tìm được vị trí của tiểu thư rồi!" Lão tổng quản thốt lên, dường như rất vui mừng.

Cũng vì vậy đoàn người tiến nhanh về phía trước.

9:34 AM, ngày 30 tháng 9 năm 2011

Sau một hồi, đoàn người cũng đã thu hẹp khoảng cách với mục tiêu.

Mười ki-lô-mét

Chín ki-lô-mét

.

.

.

Một ki-lô-mét

Ban đầu tốc độ tiến tới rất nhanh, nhưng do đoàn người liên tục gặp thú dữ trong rừng. Do không muốn vướng phải những rắc rối không đáng có, nên lão tổng quản cùng đoàn người một bên cẩn thận quan sát trước mặt, một bên lại phần nào giảm dần tốc độ. Vốn đoàn người gồm mười người, nhưng do thể lực người dẫn đường chịu không nổi một chuyến hành trình xuyên rừng với mật độ khủng khiếp như thế này. Nên cuối cùng, lão tổng quản đành phải hai người đi theo người nọ, còn lão và những người còn lại tiếp tục tăng tốc tiến tới.

Thời gian dần trôi, trong rừng vẫn bao phủ một màn tĩnh lặng. Mơ hồ chỉ có âm thanh do đoàn người dẫm lên những bụi cây tạo ra và riu rít của chim vang vọng trong rừng. Đoàn người càng vào sâu trong rừng, những thân cây càng trở nên to lớn phi thường. Ngoài ra, những bụi rậm xung quanh quả thật quá rậm rạp khiến đoàn người không thể nhìn bao quát hết được. Lúc này, đoàn người vừa vượt qua một thân cây dễ phải to bằng năm sáu người ôm. Qua kích thước của những cây đại thụ ở đây, có lẽ tuổi thọ cũng phải từ sáu bảy trăm năm đến nghìn năm.

"Tiểu thư rất gần đây, tất cả các người hãy tập trung cho kỹ." Lão tổng quản nhắc nhở.

"Nếu gặp tiểu thư chúng tôi phải làm như thế nào?" Thanh niên ngẫm nghĩ, bất chợt liền đưa ra câu hỏi.

"À, ta quên nói cho các người biết. Nhiệm vụ của chúng ta là không để tiểu thư gặp nguy hiểm hay bị bất cứ vết thương nào. Vì vậy, khi đối đầu với tiểu

thư, các người chỉ được dùng súng gây mê cùng lựu đạn gây mê (Chỗ này không biết nên để từ nào cho hợp) thôi." Lão tổng quản vuốt cằm trả lời.

"Rõ!" Đoàn người tiếp tục nhanh chóng tiến về phía trước.

-----o0o-----

Ở một nơi khác bên trong khu rừng, cách đoàn người không quá xa.

"Quái lạ thật! Sao mình lại cảm thấy như có người nào đang theo dõi mình ấy nhỉ." Cô gái thốt.

Cô gái này mặc áo đỏ, cũng chính là "tiểu thư" mà bọn người lão tổng quản đang đuổi theo.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ thật đáng sợ, tuy nhiên nàng cũng không để ý lắm về cái linh cảm mơ hồ này.

Đi được một chập, bên tai nàng chợt vang lên một giọng nói.

"Tiểu thư, chúng tôi tìm người đã lâu."

Bấy giờ, từ phía sau chợt xuất hiện bóng dáng đoàn người của lão tổng quản.

"Các người...các người làm sao có thể đuổi theo được đến đây." Cô gái giật mình, tuy đã lường trước được sự kinh khủng của tổ chức tình báo mà dòng họ mình nắm giữ nhưng cũng không thể nào ngờ mình lại bị tìm thấy nhanh đến như vậy.

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Rượt Bắt

"Tiểu thư, hãy theo chúng tôi trở về!" Lão tổng quản cũng không thèm đếm xỉa đến câu hỏi của cô gái mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Hừ, muốn ta đi theo các người là điều không thể xảy ra!"

Cô gái mặc áo đỏ nghe lão tổng quản nói vậy, sắc mặt có chút biến đổi, tựa như thoáng một tia tức giận. Nhưng cho dù nàng có giận dữ đến đâu cũng không thể che dấu vẻ kiêu kiêu, phong tình kinh động nhân tâm người khác.

Vù!

Bỗng nhiên, tay cô gái nắm lại thành nắm đấm rồi ném ra một quả cầu lửa nhỏ hướng về phía đoàn người.

Những người này vốn chính là những chiến sĩ đã được tập huấn kỹ lưỡng. Vì vậy, ngọn lửa còn con mà cô gái ném ra tất nhiên chẳng làm gì được họ.

Ngọn lửa xuyên qua đám người rồi rơi vào thân cây ở phía sau.

Nhưng đòn tấn công này của cô gái vẫn chưa kết thúc ở đó.

Vù!

Quả cầu lửa vừa chạm vào thân cây liền bật lại, tựa như quả cầu cao su, xuyên tới giữa đoàn người rồi nổ tung. Ở nơi phát nổ, một mảng đất bị dày xéo, những tia lửa lớn không ngừng phun ra.

Phùng! Phùng!

Đám người lão tổng quản thấy vậy, tất nhiên không ngu ngốc chôn chân tại chỗ mà lộn nhào về phía sau để tránh né. Sau vài cú nhào lộn, họ đã thoát ra khỏi phạm vi tấn công của tia lửa.

Ở bên kia, cô gái không chần chừ, tay nhanh chóng tạo ra một vài quả cầu lửa khác rồi ném xuống đất.

Ngon lửa vừa rơi xuống đất liền biến mất. Nhưng lần này, quả cầu lửa không phát nổ như trước mà ngay sau đó một giây chúng đem áp suất dưới đất nén lại rồi phun lên trên từng đợt khói lớn, vừa đủ tạo thành những màn khói che mắt cả đoàn người.

Hóa ra, đây là kế "sấn hòa dã kiếp" (Theo lửa mà hành động) trong Binh pháp tôn tử.

"Tất cả mọi người bình tĩnh lại! Trước hết phá màn khói này mau!" Lão tổng quản hét, dường như lão rất gấp gáp.

Thấy vậy, một thanh niên trong nhóm liền đâm xuống đất. Kỳ lạ là khi thanh niên vừa rút tay lên thì từng cột nước như vòi hoa sen phun lên phá tan màn khói.

Nhưng thân ảnh của cô gái kia đã biến mất từ lúc nào rồi.

"A ha, cuối cùng thì dị năng của ngươi cũng có việc để làm." Gã thanh niên bên cạnh ngạc nhiên nói, dường như rất bất ngờ.

"Im đi!" Người thanh niên kia đỏ mặt, quả thật hắn không thích siêu năng lực của mình lắm.

"Hừ, các ngươi im lặng nào." Lão tổng quản hừ lạnh, tay cầm máy định vị tìm kiếm vị trí của cô gái.

"Thẳng tiến theo hướng Đông!" Sau khi nhìn GPS, lão liền phân phó rồi theo đó cũng chạy về hướng đông.

-----o0o-----

Cô gái chạy cực nhanh, chẳng mấy chốc đã xuyên qua những tán cây dày đặc. Dưới chân cô gái, cây cỏ tán loạn, đầu đầu cũng có đầy cành lá gai góc bụi lùm rậm rạp ngả toại bời.

"Hộc hộc!" Thở ra một ngụm không khí, cô gái tiếp tục ném từng ngọn lửa về phía sau. Lúc này, đoàn người của lão tổng quản vẫn bám theo sát nàng.

Uỳnh!

Mấy cành cây lớn ở kẻ đó cũng trầy trụa rạn nứt, thậm chí mấy cây đại thụ sù sì một người ôm không xuể trước mặt cũng đã gãy đổ tùm lùm. Bấy nhiêu đó cũng đủ cho thấy không phải nàng không thể tung ra những đòn tấn công uy lực, mà do đều là người nhà nên nàng có phần nương tay.

"Các ngươi đừng ép ta nữa?" Lúc này, những đòn tấn công của cô gái ngày càng hung bạo nhưng đều bị những người lão tổng quản hóa giải.

"Tiểu thư, mong người theo chúng tôi trở về, gia chủ vì lo lắng đến người mà ăn không ngon ngủ không yên." Lão tổng quản vẫn cố gắng khuyên nhủ.

"Hừ, đừng nói nhiều nữa, muốn bắt thì lại đây mà bắt!" Cô gái mệt mỏi nói. Dường như việc trở về với nàng là việc gì đó khó có thể chấp nhận được.

"Tất cả mọi người, tiến lên! Nhớ kỹ, không được làm tổn thương đến tiểu thư." Lão tổng quản phát tay.

Mười mấy người lao lên đem cô gái vây ở giữa.

Vù!

Một cước chọt quét về phía cô gái, nhưng khi vừa chạm đến người thì ngọn cước hơi rụt rề chỉ đẩy cô gái ra. Vậy cũng đủ thấy người kia hạ thủ không dám làm cô gái bị thương nên chiêu thức có phần nương tay. Nhưng cô gái thì không phải vậy, chân ngọc tung một cước quét ngã hai tên người rồi vọt ra vòng vây để chạy trốn. Ngay lúc này, một cánh tay chọt xuất hiện nhắm vào ngực cô gái nhắm tung chưởng. Cô gái xoay người, vừa vặn né khỏi chưởng này. Trong khi xoay, khuỷu tay trái hích ngược lại vào giữa ngực người kia.

"Bốp" một tiếng, người nọ văng ra ngoài, đến khi đụng trúng một thân cây mới ngừng lại mà rơi xuống đất.

Cô gái tay phải vurun ra đỡ cước trái của một người khác. Rồi tung cước vào ngực người nọ rồi theo đó mượn đà vọt người lên trên không tung người ra phía sau tung tiếp tục xuất quyền phát cước.

Sau một hồi, đám người còn đứng chỉ là một nửa so với ban đầu.

"Dùng lựu đạn đặc chế mau!" Lão tổng quản thấy vậy, liền căn dặn tung con bài cuối cùng.

Mấy người còn lại nghe vậy, liền đưa tay lên thắt lưng đồng loạt lấy ra một quả lựu đạn màu trắng ném về phía cô rồi lui ra phía sau.

Mà bên kia, cô gái hơi bất ngờ, cũng không kịp phản ứng mà chỉ lui về sau vài bước.

Bụp!

Một mảng khói màu hồng từ những quả lựu đạn phun ra. Tạo thành một mảng hồng bao phủ xung quanh. Từ xa xa nhìn lại, chỉ thấy trước mắt bị lấp vù khói này mờ nhẹ bao phủ, những sợi sương sợi khói đan xen với nhau, trùng trùng điệp điệp.

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trở Về

Bất chợt, một cơn gió mạnh thổi qua làn sương mù màu hồng làm nó tan dần. Sau khi màn sương mù tan hết, nơi đó liền xuất hiện bóng dáng một thiếu nữ mặc áo màu đỏ, nhưng lúc này nàng đang bất tỉnh dưới mặt đất.

Lão tổng quản vung tay. Ngay lập tức một cô gái khác trong đoàn người đi tới rồi ngồi xuống công thiếu nữ mặc áo đỏ lên trên lưng. Mà những người khác trong nhóm cũng tiến lại bằng bó tạm thời và đỡ những người bị nàng đá thương đi tiếp.

"Nhiệm vụ đã hoàn thành! Tất cả trở về thôi!" Lão tổng quản tay chấp sau lưng, bộ dáng lãnh đạm, nhưng ẩn hiện trên mặt có phần vui mừng.

11:25 AM ngày 30 tháng 9 năm 2011

Bây giờ trời đã về trưa, đoàn người vừa mới vượt qua một con suối và vẫn còn trên con đường trở lại bản làng. Lúc này, họ cũng đã đoàn tụ với người dẫn đường và hai thanh niên khác. Vượt qua những tán cây che phủ lối đi và cành lá vẫn um tùm khắp chốn, đoàn người lần lần tiến tới.

Sau khi đi một lúc lâu, lão tổng quản mới hỏi người dẫn đường:

"Còn bao lâu chúng ta mới về tới bản làng!"

Người dẫn đường ở phía trước nghe vậy thì quay lại nói: "Chúng ta đã đi được một nửa đường rồi, nếu cố gắng đi thì đến đêm sẽ đến nơi!".

"Được rồi!" Lão tổng quản gật đầu, cũng không nói gì khác. Đoàn người lại bắt đầu rơi vào trầm mặc.

-----o0o-----

1:33 AM ngày 1 tháng 10 năm 2011

Thời khắc dần trôi đi. Trong ánh sáng của lân tinh và của nắm đấm, mùi ẩm mốc cùng tiếng côn trùng kêu không ngừng trong màn đêm yên tĩnh. Dưới từng tiếng sột soạt của những con thú ăn đêm thì tiếng răng rắc của những bước chân đạp trên lá khô lại tạo một cảm giác âm u đến rợn rợn. Đoàn người giờ đây đã đi được hơn nửa ngày.

Trời về khuya lạnh lạnh, một thanh niên trong đoàn người đốt một liều thuốc cho ấm người thì người dẫn đường chợt quay lại gắt gỏng:

"Xin anh đợi liều thuốc ngay đi, không lại gây nguy hiểm cho mọi người?"

Người kia không hiểu nên người dẫn đường mới nói: "Khi anh hút thuốc, nhóm săn khác dễ tưởng lầm là mắt của động vật ăn đêm mà bắn".

Đoàng!

Vừa nói xong thì một tiếng súng nổ lên. Một viên đạn xuyên màn đêm găm thẳng về phía đoàn người.

Bụp!

Viên đạn găm thẳng vào thân cây cao lớn sau lưng người thanh niên.

Không hiểu do may mắn hay là do thân thủ nhanh nhẹn mà thanh niên kia đã tránh được viên đạn. Tuy nhiên, mồ hôi lạnh sau lưng hắn cũng không ngừng tuôn ra.

"Chúng tôi là đoàn người tiến vào rừng, các anh đừng bắn nữa!" Người dẫn đường hét lên.

Bây giờ thì tiếng súng mới ngừng hẳn. Một lát sau, từ sau bụi rậm mới hiện lên mấy thợ săn người Xơ-Đang về mặt lúng túng, miệng ngọng nghịu tiếng Việt:

"Có ả...bí thượng không vậy? (Có ai bị thương không vậy?)"

"Chúng tôi không sao, nhưng nơi này có gần bản không vậy?" Lão tổng quản thấy vậy cũng không chấp nhất mà lên tiếng hỏi người thợ săn kia.

"Chừng mười lăm phút đi bộ nữa!"(Chừng mười lăm phút đi bộ nữa!) Người thợ săn trả lời.

Lão tổng quản gật đầu, sau đó lại quay sang người dẫn đường bên cạnh nói: "Làm phiền anh dẫn chúng tôi xuống chân núi."

"Thế các người không về bản với chúng tôi sao?" Người dẫn đường có chút ngạc nhiên hỏi.

"Chúng tôi hiện đang có việc gấp, lần sau đến sẽ ở lâu hơn!" Lão tổng quản cười nhẹ, tay lục ba lô sau lưng rồi lấy ra một cọc tiền được bọc giấy bên ngoài và một phong bì dày cộm, nói tiếp:

"Đây là phần của già làng." Sau đó lão đưa cọc tiền bọc giấy cho người nọ.

"Còn đây là phần của anh." Lão tổng quản đưa nốt phong bì còn lại.

"Cảm ơn ông, mời mọi người theo tôi." Người dẫn đường kia cười híp mắt, có lẽ đây là đoàn khách đầu tiên thường sộp như vậy.

Sau khi đến nơi dừng xe mấy ngày trước, đoàn người mệt mỏi tiến vào bên trong rồi ngã lưng xuống ghế dựa mà thiếp đi. Sau hai ngày trời bốn ba trong rừng, họ thật sự đã quá mệt mỏi rồi.

Lão tổng quản lúc này mới nhờ người dẫn đường trở về thông báo cho Thuận Thiên, người muốn quá giang trở về thành phố Hồ Chí Minh, và cũng là nhân vật chính của chúng ta.

-----oOo-----

"Oáp!" Thuận Thiên ngáp dài, hán đang ngủ thì bị đánh thức bởi già làng. Mắt nhắm mắt mở, hán lê bước tiến về chiếc xe Toyota mười sáu chỗ đang đợi sẵn ở phía trước.

Thuận Thiên bước lên xe, gật đầu chào lão tổng quản cho có lệ rồi tiến tới một cái ghế trống gần nhất, ngã lưng xuống mà tiếp tục giấc ngủ còn đang dang dở.

Lúc này đồng hồ ở trên xe đã điểm 2:22 AM ngày 1 tháng 10 năm 2011.

Thuận Thiên tất nhiên cũng không biết trên xe đã có thêm một cô gái, mà cô gái này lại có liên quan tới vận mệnh của cả đời hán.

-----oOo-----

Chương này hơi ngắn, tuy nhiên do kịch bản nên mình dừng chương này tại đây. Tạm cho là end Quyển 1 vậy.

Sau đây là phần Profile của nhân vật:

-----o Profile 0-----

Họ và tên: Liễu Kỳ Nhi:

<http://shareimage.org/images/0ycdr7tuqf25cyft6k.jpg>

Ngày sinh: 27 tháng 4 năm 1993

Tuổi: 18

Nghề nghiệp hiện tại: Sinh Viên

Chiều cao quảng cáo: 173cm

Chiều cao thực tế: 165cm (Vì mang giày cao gót 8cm)

Cân nặng: 53kg

Phân tích năng lực hiện tại:

Cấp bậc dị năng hiện tại: Cấp 3 (Cấp trung bình)

Trí lực: Thông minh

Trình độ lực lượng: Cấp C (Hơn người bình thường, dự tính có thể thừa nhận tối đa gấp 2 lần trọng lượng cơ thể)

Tốc độ: Dự tính tốc độ lớn nhất là 30km/giờ

Sức chịu đựng: Cấp C (khả năng chịu đựng khá tốt)

Năng lượng: Cấp C (trong cơ thể mục tiêu có năng lượng dị năng hệ Hòa)

Kỹ năng chiến đấu: Cấp C (Ngang với cao thủ võ học)

Theo các số liệu dò xét tức thời ở trên, tổng hợp chỉ số chiến đấu: 97

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ở Bến Xe

Trước mắt Thuận Thiên là một cảnh tượng mờ ảo, mây mù phủ bao phủ xung quanh, cao ngút che khuất tầm nhìn!

Lạnh lẽo, u ám, gió rét thổi qua từng cơn!

Lúc này, Thuận Thiên cũng không rõ cảnh vật trước mắt là gì.

"Đoàng!" Tiếng súng bất chợt vang lên xua tan màn đêm tĩnh lặng.

Bỗng bên tai hắn truyền đến từng tiếng va chạm của da thịt, đao kiếm dữ dội từng hồi từng chớp kèm theo đó phảng phất như có tiếng khóc lóc nức nở bi thương của một cô gái.

Hắn kinh ngạc mà chăm chú nhìn về hướng phát ra âm thanh hỗn loạn. Bấy giờ, sâu bên trong bóng tối xa xăm phía sau làn mây mù bất chợt chớp lên một đường ánh sáng xanh, càng lúc càng sáng, càng lúc càng lớn rồi hóa thành một cột sáng khổng lồ, trong nhất thời đem cảnh vật xung quanh bao lại, tiếng huyền ảo từ lúc đó mỗi lúc một nhỏ, cảnh vật xung quanh cũng dần thêm phần mờ ảo. Bầu không khí yên tĩnh vừa nãy dần dần buông xuống, giữa bóng đêm đen tối bỗng nhiên nổi lên một luồng gió lớn. Mây mù bao phủ ngày một một dày hơn!

Mắt hắn cũng mờ dần, thân thể lạnh lẽo đến đáng sợ.

Aaaaaaaa!

Hộc!

Thuận Thiên choáng tỉnh. Hắn không khỏi thở dốc, mồ hôi trên lưng, khắp người cũng đổ ra không ngừng.

Đúng là một giấc mơ quái đản mà.

Thuận Thiên lấy tay lau áo lau mồ hôi trên trán, ngả người xuống ghế dựa của chiếc xe Toyota.

Việc Thuận Thiên mơ thấy ác mộng cũng không phải chuyện lạ gì. Những quái đản ở chỗ, giấc mơ vừa nãy không khác gì những cơn ác mộng thỉnh thoảng hắn lại mơ thấy. Dù cho chúng nó có phần nào đó giống nhau. Tuy chỉ là về mặt nội dung nhưng bấy nhiêu cũng đủ làm hắn bồn chồn không dứt.

Thuận Thiên tự vỗ trán của mình một cái, cười xòa rồi gác chuyện mộng mị này nọ sang một bên.

Hắn ngược nhìn đồng hồ trên tường. Lúc này kim ngắn đang chỉ con số 8, còn kim dài là số mười.

Xe khách vẫn đang chạy bon bon trên đường. Nhìn ánh đèn mờ ảo trên đường, Thuận Thiên suy nghĩ vẫn vơ.

Sau một hồi nhìn ngắm cảnh đường lúc về đêm, Thuận Thiên cũng cảm thấy nhàm chán.

Hắn gơ tay phải che miệng, ngáp dài, cũng không thèm để ý đến cảnh vật bên ngoài cửa sổ nữa.

Ngáp dài một hơi xong, Thuận Thiên ngồi dậy rồi đi đến tay lái. Lúc này người lái xe chính là lão tổng quản.

"Chào ông, chúng ta sắp đến thành phố Hồ Chí Minh chưa ạ?" Thuận Thiên nhìn thấy lão tổng quản, cũng lễ phép chào hỏi rồi hỏi ngay vào vấn đề mà mình muốn biết.

"Chúng ta đã đến ngoại thành rồi. Chốc lát sau sẽ tới bến xe miền Đông." Lão tổng quản trả lời Thuận Thiên, mắt không ngừng tập trung lái xe.

"Vâng!" Hấn cũng không muốn làm phiền lão nữa, đáp một tiếng cho có lệ rồi lết đôi dép lao mòng về chỗ ngồi cũ.

Chiếc xe cứ thế tiếp tục bon bon trên con đường tiến vào nội thành thành phố Hồ Chí Minh.

-----o0o-----

09:13 PM ngày 2 tháng 10 năm 2011

Lúc này, Thuận Thiên đang ở trước cổng bến xe miền Đông. Nhìn khung cảnh tấp nập trước mặt, hấn định hướng một chút rồi rảo bước.

"Này...cậu bé!!" Một người đàn ông đang ngồi trên chiếc Dream cũ vẫy hấn.

"Vâng, có chuyện gì sao?" Thuận Thiên ngạc nhiên hỏi.

"Cậu muốn đi đâu? Tôi chờ cậu đi." Người đàn ông cười nói.

"Thôi, tôi vẫn chưa cần." Hấn cũng khách khí trả lời rồi tiếp tục đi về phía trước.

Bị bộ một lúc, Thuận Thiên mới nhìn tên con đường bên trên cổng bến xe. Hiện tại, hấn đang ở đường Đinh Bộ Lĩnh, phường 26 thuộc quận Bình Thạnh.

Bất chợt, hấn gạt đầu rồi lục ba lô tìm kiếm gì đó.

Tờ giấy báo nhập học từ khi nào không cánh mà bay rồi!

Chết tiệt! Giờ phải làm gì đây!

Thuận Thiên nhăn nhó, hai đầu chân mày nhíu lại rồi lâm vào trầm tư.

Một lúc sau, hấn mới nhớ rằng trước lúc đi, ông hấn có đưa cho hấn một cuộn cẩm nang, dặn rằng khi lên thành phố nếu có lạc đường thì hãy mở ra xem.

Sau một phút tìm tòi, lục lọi Thuận Thiên lấy ra từ trong ba lô một cuốn cẩm nang màu đen, dài chừng mười cen-ti-mét, bề ngoài có hình dạng như một tấm lịch cuộn. Chính xác hơn nó giống như một cuốn bí kíp ninja trong truyện Naruto vậy.

Hấn nắm lấy hai đầu quyển cẩm nang, hồi hộp mở ra rồi tựa như một đứa trẻ nhìn vào những thứ bên trong không chớp mắt.

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Người Đẹp

Không tức là sắc, sắc tức là không" Vừa mở cẩm nang, đập vào mắt Thuận Thiên là dòng này.

"Oh sh*t!" Hấn vội vàng vuốt thẳng cuộn cẩm nang rồi lật tới lật lui hàng chục lần. Rốt cuộc khi đã xác định món đồ này là một món rác rưởi không hơn không kém thì hấn mới quăng xuống đất rồi dẫm lên đó cho thoả cơn tức.

"Lão già ác ôn, đến lúc này còn chơi xỏ mình!" Thuận Thiên khóc không ra nước mắt. Vốn là từ nhỏ hấn đã là cô nhi và sống cùng với ông nội trong một căn nhà nhỏ ở trên núi. Từ nhỏ, lão già này ngoài việc dạy một đống chữ nghĩa căn bản thì đặc biệt không cho hấn xuống núi bao giờ. Đặc biệt, lão già này quái dị vô cùng, tuy theo danh nghĩa là ông nội của Thuận Thiên nhưng theo lời lão, hấn không xứng gọi lão là ông. Bởi vì dường như mỗi lần Thuận Thiên vô ý gọi phải thì cứ như rằng phải chịu không ít đau khổ từ thể xác đến tinh thần. Từ ném mật rắn đến ăn mấy loại lá mà lão cho là được thảo gì đó rồi luyện tay bằng cách trồng cây chuối trên vỏ sò riêng hay tập chạy trên khoảng sân bãi đầy dầu.

Có lần, Thuận Thiên chịu không nổi tịch mịch nên lẳng lặng trốn xuống núi. Tuy nhiên, có lẽ ông trời thích làm những việc nhảm chán nên mỗi khi Thuận Thiên đi được chưa bao lâu thì đều có lý do "đặc biệt" để quay trở lại "Địa ngục trần gian" của mình. Đã có lần Thuận Thiên đi được gần đến chân núi thì

lại đau bụng rồi tiêu chảy đến chết đi sống lại. Dù hắn đã cố gắng để lết xuống chân núi để nhìn cho thoả một lần nhưng kỳ lạ là càng đi đến đích thì số lần đau bụng càng ngày càng tăng.

Cuối cùng khi Thuận Thiên tưởng như mình sẽ quy tiên vì tiêu chảy quá nhiều thì lão già ấy xuất hiện. Đã vậy vừa thấy mặt hắn thì lão thở dài rồi nói: "Thằng nhóc, ông nói không được xuống núi lúc này nhưng mày không nghe nên chịu hậu quả thôi!"

Nói xong, lão nắm tóc hắn rồi chạy như bay về nhà. Trên miệng thầm thì: "Hoà khắc Mộc, vừa ăn được thảo xong mà không điều tức để tiêu hoá. Thân lại mang hoả khí cực thịnh mang theo đồng lá trong ruột chạy suốt ngày thì không ị ra mật là dở rồi. May mà ông chợt nhớ đã lâu chưa tắm nên gọi mày nấu nước nên cứu được lần này ah."

Mấy lần trốn tiếp theo, vận xui của Thuận Thiên ngày càng tăng. Đến lần thứ năm thì hắn cách hẳn, không còn ý định trốn xuống núi nữa. May mà trên núi vẫn còn một cái tivi cũ nên hắn cũng có món để giải trí.

Thuận Thiên rất thích xem phim chương nhưng ông hắn cực kỳ thích xem phim Hàn Quốc. Một sở thích cực kỳ lạ đối với một lão già... Có lần hắn hỏi trộm mới biết lão rất khoái mấy bộ mặt xinh như mộng của mấy cô diễn viên chó tình tiết thì lão vút lên mây từ bao giờ rồi.

Nói không ngoa, mỗi lần hắn định xem mấy bộ phim đánh đấm thì ý như rằng lão liền giựt cái remote cũ xi mà bấm lia lịa.

Thật ra ở trên núi cũng có mấy hộ gia đình. Lúc sắp rời khỏi, một bác hàng xóm khá giả đã tặng cho Thuận Thiên một cái điện thoại di động, thực ra thứ đó là do con của ông gửi về nhưng do thấy mình đã cao tuổi lại chẳng thích dùng nên vui vẻ tặng cho hắn.

Hic, cái điện thoại này đã mất trong rừng rồi...!

Lại nói đến lúc còn mấy tháng thì hắn tròn mười tám tuổi, lão già này đột nhiên quyết định đuổi hắn xuống núi để đi học.

Mẹ, đi học?

Đi học quyền pháp hay Khí công gì đó thì không nói, đằng này lại xuống núi học đại học.

Chẳng lẽ lão già đã lần đến nỗi quên trình độ học vấn của mình chỉ tương đương học sinh cấp hai?

Đúng lúc này, một gã đàn ông béo nu béo núc xuất hiện rồi tự nhận là chú họ của hắn, gã còn tự giới thiệu mình tên là Trần Hú, hiện đang là hiệu trưởng trường đại học gì đó.

Quan trọng là cái tên của trường này thật tức cười, chẳng biết có phải là trại buôn người hay không?

Tên trường đại học này là: Mông Hồng!

Theo lời ông chú họ thì cái tên này để tưởng nhớ hiệu trưởng đầu tiên của trường. Lúc đó, Thuận Thiên chỉ ậm ừ nhận giấy báo trúng tuyển. Nào hay người tính không bằng trời tính, thành ra lúc này hắn phải chịu khổ ở đây.

Thật ra trước khi đến thành phố Hồ Chí Minh thì hắn đã dạo xuống núi chơi dưới sự hướng dẫn của ông chú họ nên cũng không mấy lạ lẫm với cuộc sống mới.

Còn đám người có năng lực phi thường đã gặp trong rừng thì hắn lại nghĩ họ đã tu luyện võ công đến mức xuất thần nhập hoá trong truyền thuyết mà thôi. Nào biết dị năng đó cũng tương tự mấy cái siêu năng lực trong mấy bộ phim X-men mà hắn đã từng xem.

Lúc này Thuận Thiên ngẩn người nhìn đường phố nhộn nhịp. Theo trí nhớ của hắn, phố huyện dưới chân núi chẳng bằng đông đúc bằng một góc của nơi này.

Oa? Chiếc xe kia đẹp thật!

Trước mắt hắn là một chiếc thể thao mui trần màu đỏ thật là bắt mắt, bên trong là một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Dường như nàng đang đợi ai đó.

Chẳng biết ai sai khiến, Thuận Thiên tiến lại gần rồi nhìn thẳng vào khuôn mặt của cô gái. Dường như cô gái cũng cảm nhận được ánh mắt của hắn nên từng mắt rồi lạnh lùng nói:

"Lần đầu nhìn thấy người đẹp à?"

"Cô... tên là gì?" Thuận Thiên có chút xấu hổ nên tìm lời để nói.

Cô gái hừ một tiếng, nàng căn bản không hề để ý tới hắn.

"Cô có biết lái xe hay không?" Hắn lại hỏi.

Cô gái kia liếc mắt trả lời: "Anh là ai? Hỏi gì lạ vậy, nếu không biết lái xe thì tôi ngồi đây làm gì?"

Thuận Thiên cười khỏ, hắn đã thấy cô gái ngồi ở ghế lái xe.

"Cô tên là gì?" Hắn tiếp tục tìm lời để nói.

Chỉ tiếc là người ta không cho hắn chút mặt mũi, chẳng ừ hừ câu nào.

"Tôi tên Thuận Thiên, lần đầu đến thành phố này nên chẳng may bị lạc. Cô có thể cho tôi quá giang hay không?" Thuận Thiên mỉm cười hoà nhã, rồi thầm nhớ một đoạn hội thoại trong bộ phim Hàn Quốc nào đấy.

"Thật nhàm chán!" Cô gái ngáp dài rồi phẩy tay nói tiếp: "Người đeo đuôi tôi đủ xếp thành một hàng dài dằng dẵng, nếu tôi đều đồng ý chắc phải thay chiếc xe này thành xe buýt hai tầng thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bản Ngã

Thuận Thiên nhú mày rồi cúi đầu nhìn chính mình qua kính chiếu hậu của xe để tự đánh giá mình:

Hắn có chiều cao hơn một mét bảy và vóc người không gầy lắm, khuôn mặt tuy không đẹp trai nhưng có một loại khí chất cũng đủ để gắn mác "phiêu lãng". Trên thân mặc một chiếc áo đen đen xám xám như đồ sêđa và quần là hàng jean đã trải qua "n hand". Chân hắn không bóng bẩy mà đầy chai sạn, mơ hồ còn có mấy viên trên châu, mũi nào dính lên. Cộng thêm đôi dép lao mười lăm ngàn một đôi khiến toàn bộ này càng khiến người khác không khỏi nghĩ đến một kẻ nghèo khổ điển hình.

"Ckít ckít...." Tiếng còi xe vang lên như muốn đánh thức một kẻ nghèo khổ đang soi bóng trong một chiếc gương cầu kì.

Thiếu niên quay người lại, trên mặt lộ ra một nụ cười xán lạn, hắn chẳng những không tránh né, ngược lại còn giang rộng hai tay ngăn tại giữa đường.

"Nè, cậu đã soi chán chưa? Tôi còn chờ người, anh mau mau đi ra chỗ khác..."

Cô gái lớn tiếng xua đuổi, trong giọng nói dường như có phần khản trương cũng có phần bực mình.

Thuận Thiên vuốt tóc: "Tôi muốn quá giang."

Cô gái nhú mày thật chặt, nàng càng cảm thấy da mặt gã thanh niên trước mắt thật dày. Trong đầu thầm nghĩ nếu hắn mặc bỏ đồ này thì chẳng phải người kia khinh bỉ mình đến chết hay sao?

"Thôi thôi, đi ra chỗ khác đi..." Cô nàng thờ dãi, lòng kiên nhẫn của nàng rất hạn chế. Nếu tên này còn dây dưa, nói không chừng nàng sẽ dùng đến tuyệt chiêu mắt.

"Mịa! Con bé này nghĩ mình là ai chứ? Ông đây mới xin quá giang một phát mà phản ứng gì ghê thế... Cứ như mình đòi ả bao nuôi mình vậy. Nhưng mà trong phim cũng hay chiếu cảnh này mà. Hừ hừ, từ đây ta xin thẻ sẽ không bao giờ xem phim Hàn!" Trong lòng Thuận Thiên phản ứng kịch liệt nhưng miệng lại nói: "Cô bé xinh đẹp ơi, tôi chỉ muốn..."

"Thùy Linh à, người này là ai vậy?" Giữa lúc Thuận Thiên đang nhiệt tình khuyên bảo thì một giọng nói trong trẻo bỗng vang lên bên tai hắn.

Mặc kệ cô bé chanh chua, hắn xoay người để nhìn kỹ chủ nhân của giọng nói này.

Trời ạ... con nhà ai mà xinh thế này...!

Nếu như có người đã từng nói: Đối với đàn ông mỹ nữ rất có lực hấp dẫn thì Thuận Thiên khi vừa nhìn thấy trong lòng đã muốn một phen chảy nước miếng, thầm nghĩ nếu thể cưới cô gái này làm vợ thì dù có tốn thọ cũng không hề nuối tiếc.

Cho dù là vóc dáng hay khí chất thì cô gái trước mắt đều vẹn toàn. Mà với dáng người như vậy, khuôn mặt của nàng cũng không hề thua kém.

Trong nháy mắt, cô gái này đã đến dừng lại trước mặt Thuận Thiên. Còn hắn lại không thể khống chế ánh mắt đang tròn tròn và về mặt si ngốc của mình. Nhìn qua thì tuổi tác của cô gái này có lẽ cũng xấp xỉ hắn. Hàng mi của nàng cong mắt đẹp, mặt mày trắng trẻo, má hồng xinh đẹp. Cặp mắt phượng hoàng có phần linh động, có phần lại mang theo chút thâm trầm. Mỗi lần chớp mắt, ai cũng có thể nhận ra sự thông minh lẫn dày dặn so với tuổi tác của nàng. Khuôn mặt hoàn mỹ với nụ cười rạng rỡ. Thân thể tràn đầy hương thơm thanh xuân với bộ váy liền thân màu đỏ tươi bó sát người, dưới chân là đôi bốt cùng màu, có lẽ cũng là hàng hiệu nổi tiếng. Nếu có thể so sánh thì cô gái này vẫn hơn về nhan sắc và vóc dáng so với cô bé đang ngồi trên xe một

chút.

Hắn lại quay sang đánh giá cô gái trên xe. Cô bé này tuy đã có thể xem là mỹ nữ hạng nhất nhưng nếu so với cô cũng vẫn còn kém một chút. Tuy có thể nói nàng cực kỳ xinh đẹp với phong thái yêu kiều tha thướt nhưng thần thái lãnh đạm và cao ngạo lại khiến người khác không khỏi có cảm giác khó tiếp cận.

"Chị Kỳ Nhi à, thằng cha này cứ làm phiền em cơ?" Cô bé tên Thùy Linh làm một bộ mặt cực kỳ dễ thương. Trong ánh đèn đêm nhưng không khỏi khiến người ta, mà đặc biệt là Thuận Thiên đang ở bên cạnh, cảm thấy mê mang.

"À ừm, không phải... Tôi chỉ muốn quá giang thôi." Thuận Thiên gật đầu đồng ý nhưng bỗng nhiên lại lắc đầu phủ nhận.

"A, anh...!" Trong khoảnh khắc Kỳ Nhi vừa nhìn thấy mặt Thuận Thiên, nàng không khỏi kinh hô một tiếng.

"Tôi làm sao...?" Thuận Thiên giật mình, "Dường như cô bé này có chút hoảng hốt, à không, phải nói là cực kỳ hoảng sợ khi nhìn thấy mình thì phải."

"Anh, anh..." Cô gái không ờ ờ, nhưng sắc mặt không khỏi hồng lên. Ánh mắt đang hoạt bát bỗng nhiên lại trở nên sắc bén, mơ hồ có phần chán ghét nhưng sau vài giây lại hiền hòa như trước.

"Ừm, tôi chỉ cảm thấy anh rất quen. Nếu anh muốn quá giang thì cũng được thôi." Rốt cuộc, Kỳ Nhi cũng đưa ra quyết định.

"Cảm ơn."

Tất nhiên, ngay sau đó Thuận Thiên cũng không ngần ngại mà leo lên xe.

"Nhưng... nhưng quần áo của gã này!" Thùy Linh nhăn mặt, ngón tay chỉ vào người của Thuận Thiên. Dường như nàng rất miễn cảm đối với cái gã nghèo đói trước mắt mình vậy.

"Thôi nào, chút nữa chị sẽ bao em đi ăn thêm một bữa. Chịu không nào!" Kỳ Nhi cười gượng, dáng vẻ nàng thật kỳ lạ. Cứ như vui vẻ mà nhưng lại khiến người khác cảm thấy giả tạo cực kỳ.

"Được rồi, nhưng mà chị muốn mang hắn đi đến bữa tiệc tối nay hay sao?" Thùy Linh nhíu mày, nàng cảm thấy cực kỳ khó hiểu đối với những cử chỉ lẫn hành động của Kỳ Nhi. Những ngày thường, chưa bao giờ Kỳ Nhi cho ai ngồi trên xe của mình cả, tất nhiên ngoại trừ những người thân trong gia đình và người bạn tốt nhất của nàng là Thùy Linh.

"Không sao? Đây là một bữa tiệc gia đình thôi mà." Kỳ Nhi lười biếng trả lời, lúc này nàng đang ăn một xâu cá viên chiên. Dường như nàng không hề cảm thấy lời nói này thật khác với lẽ thường.

Bình thường, nếu cô gái mang theo một chàng trai đến ăn một bữa tiệc gia đình hay những tiệc tùng đại loại như vậy thì chẳng khác nào như muốn nói: "Hắn là bạn trai của tôi" vậy.

"Hả? Dạ tiệc gì cơ?" Thuận Thiên nghe đến đây thì giật mình đáp. Nãy giờ không phải hắn ngây ngốc thưởng thức sắc đẹp của hai cô gái mà hắn đang ngủ. Đạo gần đây, mỗi ngày hắn ngủ ít nhất cũng phải mười ba, mười bốn giờ. Tất nhiên, năng lượng tiêu hao cũng không kém. Ít ra lúc này hắn đã cảm thấy đói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.